

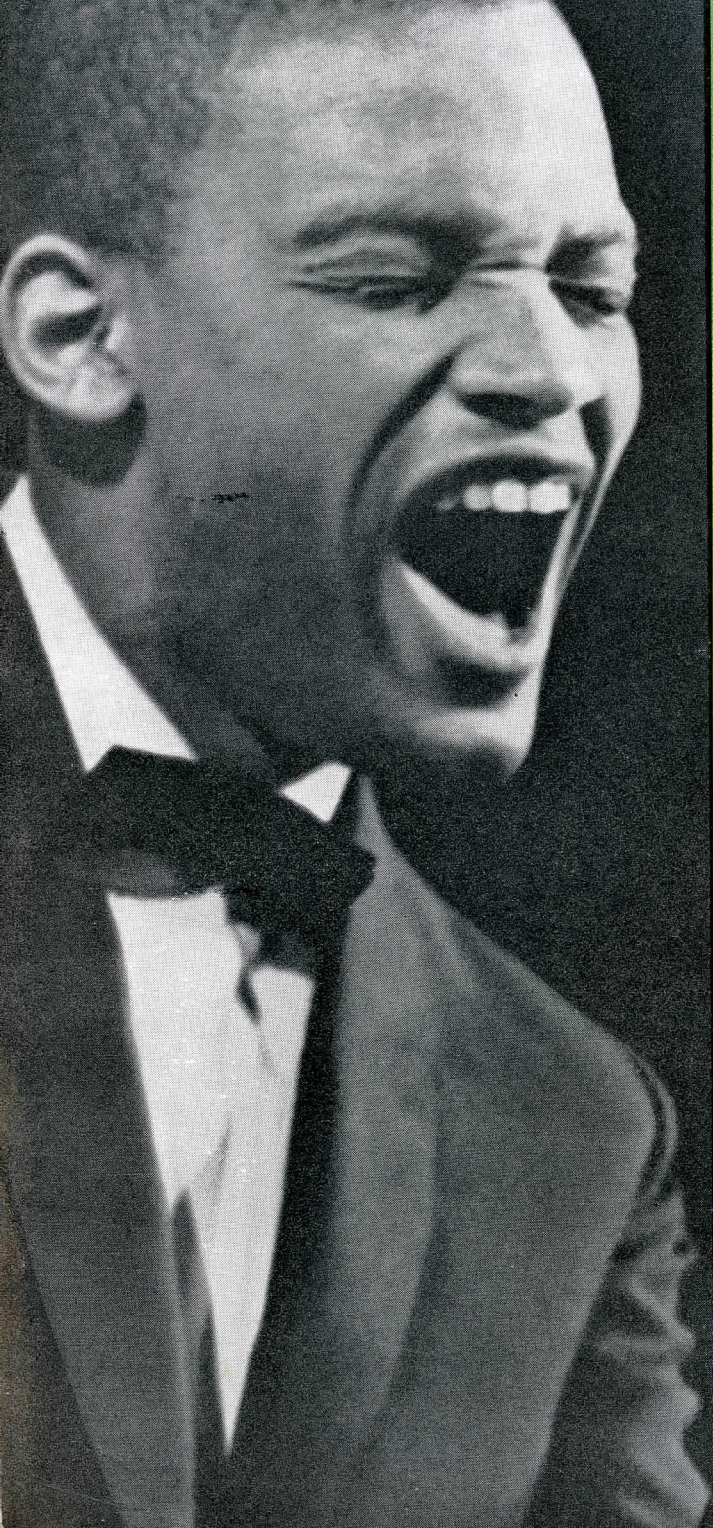

ROČNÍK 2
1964
ČÍSLO 12

rms

repertoár malé scény

uchem jehly

Okamžik vzácný.

Uchem jehly jsem prošel
a stojím
ve svaté krajině.

Měsíc — obočí zdvižené —
nazírá tůň.

Stříbrně modravou travou
stop nenechávajíc
se ubírá dívka.

Vlasy má rusé,
slonová běl a křehkost údů
tlumeně svítí skrz ocún.

Dórsky tvrdé a přísné jsou duby,
jimž umřela zeleň.

Tam jsem ho vyplašil.
Zase mi prchá,
křídlo za sebou vleče,
průzračně křičí jak na podzim hvězdy
spanilý raněný pták —

v Lipníkách

Místo
pod smrkem ustrnulým
na lesních lukách,
které bys poslepu našel
veden nití
důvěrně známé vůně.

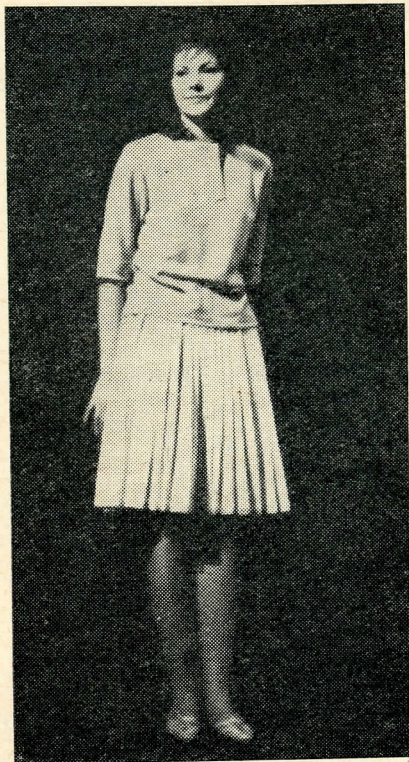
To místo
vysoce obrostlé tichem,
kde závrať na čelo
ti klade dlaň —

Usedáš —
zavíráš oči —

kdesi hluboko uvnitř
pracuje citlivý rýč.

Potom se zvolna spouštíš až na dno.

Nahmátls zkamenělý
maminčin úsměv —
v šeru se leskne několik nesrozumitelných
matně
stříbrných předmětů
z pravěku dětství — — —

hledání pramenů

S hlavou neobrněnou —
oblečen polehku —
obut špatně —
na každém kroku zakopáváje
o zrnko písku,
o kamínek —
proti čelu strohý severák —
uvnitř
neumdlévající osten —
co chvíli napadán
tlupami ohnivých přízraků —
někdy andělem
krásného vidění
navštěvován —
navzdory úsměvům křivým,
posunkům skrývaným,
jež vidím
a chápu —
mezi prsty útlý
prutek prostoty dětství
jdu
za svým cílem.

A je to chvění drobounké,
jež občas ukazuje
do místa spodních vod —

v září

JOSEF SUCHÝ

Vůně otavy dojíká k slzám.

Nebude dlouho, uslyšíš husy
bledězelenými chladnými hlasy zvěstovat
říjen —

Už z chlapeckých kalhot vyrostl stín
a stromy jak ryby
jdou ke dnu.

Z pohledu venkovské ženy moudrost
a mír jsem pil —

Křišťálově jasný je nárek novorozených
podzimních hvězd — — —

chalupy

Nedoslýchavé chalupy se zastavily
v soumraku

a povídají si
brčálovými hlasy něco zšeřelého —
už velmi dávno zapomenutého —

Na plotě zvlhlá vůně léta visí —

Za humny chlad
a netopýr.

Přes obzor safírová pšenice se řine
z roztrženého pytle tajemství — —

doma

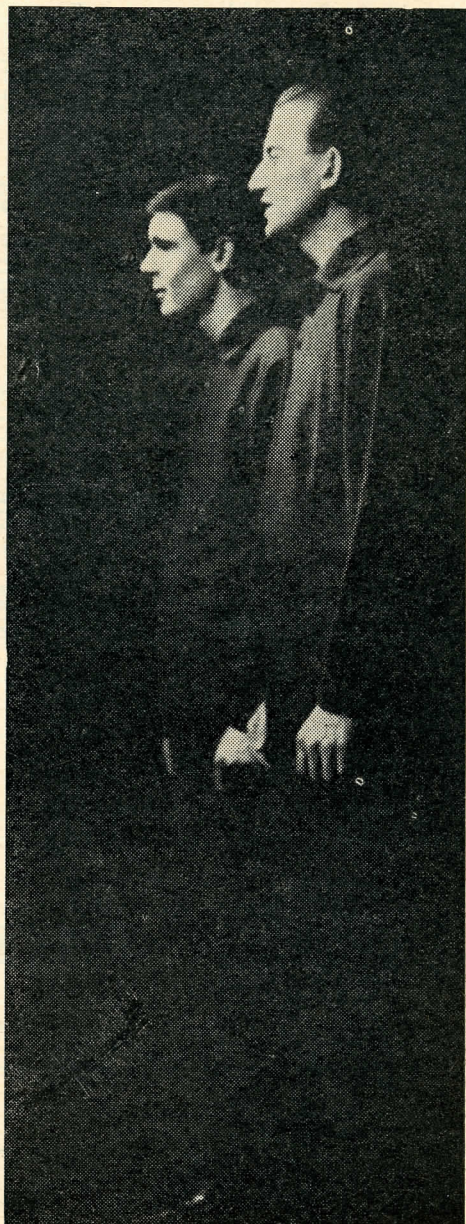
Neskonalá vroucnost je v objetí
břečťanu
s oknem —

V zahrádce
slézová růže pohledy úpěnlivými
zdržuje léto.

Stačí
otevřít dveře —
rozhrnout záclony —
usednout za stůl
a hle,
jsi svědkem,
že všude je přítomna
hudba —

Stěnami vstupují dovnitř
čiré postavy přátel.

Jak lupen ořechu drcený v dlani
se rozvoněl tvůj vlas —

Divadélko poezie v Radiopaláci uvedlo poetický pořad autorů L. Vaculíka, J. Procházky, K. Papežové a M. Fröhliche MECHANIKA HMOTY ČLOVĚČÍ. Foto J. Pražák.

PISEŇ O TURISMU

Parodie z textappealu Miniaturního kabaretu v Luxoru

Hudba: Petr Skoumal / Text: Jan Vodňanský

Tango

Cmi
Při-je-de dó- že

G7 G7 Cmi Fmi Cmi
z Bená-tek, pošlete pro kar-bená- tek, pošlete An- či pro kančí, ať

D7 C7 C G7
běží, ať tam třeba dotančí. Až večer zavoní harmoni-kou

G7 C A Dmi
odejde pan dó- že za Mo-ni-kou, bude k ní krá-čet skrz listí,

H Emi Fmi Cmi
kam až, to ni-kdo nezjis-tí a my zatím než se vrá- tí dó-že, mu-

G7 *senza rep. ad lib.* **CODA**
sí-me mu přípra-vi- ti lo- že pro - to- že No. nic.

PISEŇ O ZAVŘENÝCH DVEŘÍCH

Šanson z repertoáru Ljuby Hermanové

Hudba: Jaroslav Jakoubek / Text: Pavel Grym

Medium foxtrot

Cm6/9 D7 Cm6/9 D7 Cmi6/9 D7 Cmi D7 Cmi6/9 D7
Když se loučíš

Cmi6/9 D7 Cm6/9 D7 Gmi F7 Bb F7 Bb F7
u těch dveří, od nichž nemáš klí-če, domovník tě zlostně měří,

Bb F7 Bb F7 Bb D7 G7 Cmi
kdy už půjdeš dál. Protože se kvapem šíří, nikdo už ti ne-u- věří,

D7 E^b7 D7 E^b7 D7 E^b7 D7 Gmi Cmi6/9 D7 Cmi6/9 D7
 nikdo už ti ne-u-věří, žeš'tam jen tak stál... Ospa-lý dům mhouří o-či,
 Cmi6/9 D7 Gmi F7 B^b F7 B^b F7 B^b F7 B^b F7 B^b D7
 v oknech světlo has-^{ne}, na nebi se tiše točí hvězdný kolotoč.
 G7 Cmi D7 E^b7
 Proč jen v náhlé nedů- věře zavřeli před tebou dveře, za-vře-li před
 D7 E^b7 D7 E^b7 D7 Gmi Cmi6/9 D7 Cmi6/9 D7
 tebou dveře, proč se bo-jí proč?
 Cmi6/9 D7 Gmi Cmi6/9 D7 Cmi6/9 D7 Cmi6/9 D7 Gmi F7
 A tak člověk často stá-vá u zavřených dveří.
 B^b F7 B^b F7 B^b F7 B^b F7 B^b D7 G7
 Každý se pak v duchu ptá-vá, kde má hledat klíč. Z lásky už ho bolí hlava,
 Cmi D7 E^b7 D7 E^b7 D7 E^b7 D7
 srdce mu však na-šeptá- vá: nechod', nechod', nechod', nechod', nechod', nechod'
 Gmi Cmi6/9 D7 Cmi6/9 D7 Cmi6/9 D7 Gmi F7 B^b F7
 pryč! A tak stojíš utěch dveří, od nichž nemáš kli-če-ho hodi-ny ti
 B^b F7 B^b F7 B^b F7 B^b D7 G7 Cmi
 lí-ně měří chvíle če-ká-ní. - Vlászce nebývá to snadné... avtom ti ten
 D7 E^b7 D7 E^b7 Cmi6/9 Cmi6/9^b D7 Gmi
 klíček spadne... avtom ti ten klíček spadne rovnou do dlaní.

VEČERNÍ BRNO

mít zelené tělo

SATIRICKÉ DIVADLO

mít zelené tělo

PREMIÉRA 17. 6. 1964

PONĚKUD POETICKÁ POLOMONTAGE
S MNOHA PÍSNĚMI PANÍ HERMANOVÉ

MONTEUR: LUDVÍK KUNDERA

VÝPRAVA: JIŘÍ JANEČEK

REŽIE: EVŽEN SOKOLOVSKÝ — LUDVÍK KUNDERA

NÁSLEDUJE POSLEDNÍ ČÁST ► ► ►

ŠTĚSTĚNA

Lawrence Ferlinghetti

• SATIRICKÉ DIVADLO VEČERNÍ BRNO • PREMIÉRA 17. 6. 1964

Štěstěna
rozdává koláče
což je správné
poněvadž je už dávno pryč to dávné
brooklynské léto
kdy jednoho horkého dne
uzavřeli ulici
a
HASIČI
začali stříkat z hadice
a všechny děti vběhly pod sprchu
doprostřed ulice
a bylo tam
snad půl tuctu dětí
co si vzpomínám
ve vodě šplíchající
vzhůru
k obloze
a
po nás
mohlo tam být takových šest dětí
asi tak
pobíhaly sem tam
bosé v Adamově
rouše
a vzpomínám si na Molly ale pak
hasiči přestali stříkat z hadice
a vrátili se hezky rychle
zpátky
do své zbrojnice
a
mastili tam vesele dál ferbla
a všechno kolem
dělalo
dojem
že se nic nestalo
ale já si vzpomínám na Molly
jak se na mě podívala
a utekla
poněvadž jsme tam zbyli
v té chvíli
sami dva

VZKAZ

Allen Ginsberg

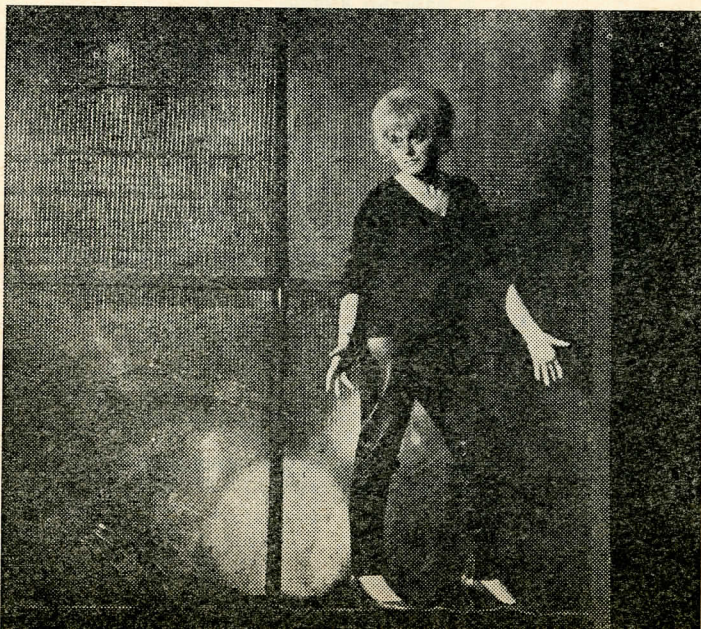
SATIRICKÉ DIVADLO VEČERNÍ BRNO • PREMIÉRA 17. 6. 1964

Od chvíle kdy jsme se změnili
kdy jsme řádili předli a makali
společně brečeli a močili
budím se ráno
se snem v očích
ty ale jsi pryč v New Yorku
vzpomínáš na mě Dobře
Mám tě rád mám tě rád
a tvoji bratři jsou šílení
beru na vědomí že jsou opilci

To už je strašně dávno co jsem byl sám
to už je strašně dávno co jsem se posadil na posteli
a nezavadil přitom o kolena muže nebo
ženy na tom nezáleží či chci
lásku pro kterou jsem se narodil chci tě mít u sebe teď

Transoceánské parníky víří vodu cestou přes Atlantik
Křehká ocelová konstrukce nedokončených mrakodrapů
Záď vzducholodi hřmící nad Lakehurstem
Na scéně tančí šest nahých žen najednou
Na všech stromech v Paříži je teď zelené listí
Do dvou měsíců budu doma a podívám se ti do očí

Večerní Brno uvedlo Kunderovu montáž MÍT ZELENÉ TĚLO v režii
E. Sokolovského a L. Kundery. Snímky O. Rybák

AMERIKA

Hans Arp

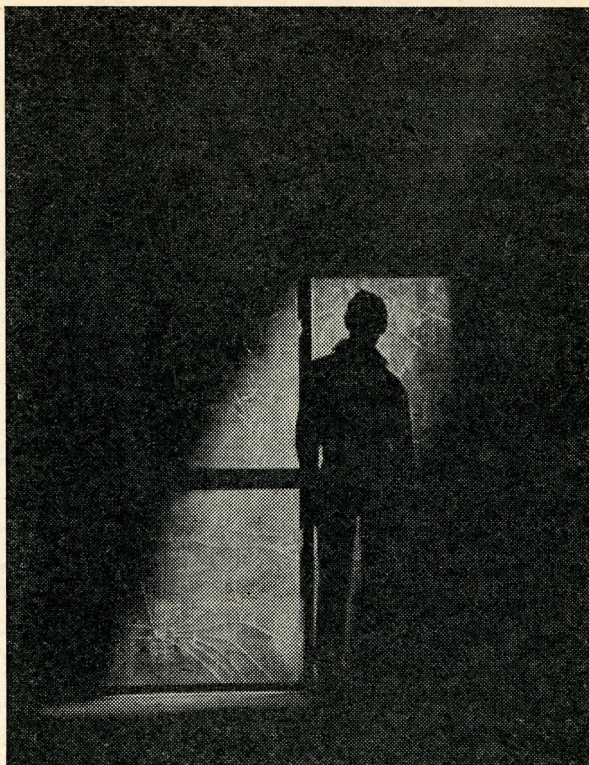
SATIRICKÉ DIVADLO VEČERNÍ BRNO • PREMIÉRA 17. 6. 1964

Ošumělému klaunovi
leze na záda
ošumělý klaun
a tomuto ošumělému klaunovi
leze na záda
opět jiný ošumělý klaun
a tak pořád dál.
Poslednímu ošumělému klaunovi
leze na záda
horující Kolumbus
aby vyhlížel své karavely
které zatím vyrazily na moře
odkud to supí chrochtá a klokotá
a kde i nebeská světla
se třesou strachy.

Žebrák s hlavou jako křížala
objevuje v šatníku
horujícího Kolumba
bezvadnou nenošenou Ameriku.
Nedaleko žebrařovy jeskyně
v širé písečné rovině
zvedá se jedenkrát denně světadíl
dosud nepopsaný list.
Tento světadíl má čtyři mohutné orlí nohy
s mocnými červeně nalakovanými pedikýrovanými drápy.
Jako dravec vrhá se tento světadíl
k nebeské klenbě
a křičí:
„Chci mít bezvadnou nenošenou Ameriku.“
Žebrák počítá kvůli pořádku
zbytek svých dnů.

Chatrná klaunova kostra
tloustne sádelnatí a bohatne
a kupuje si drezírovaného osla.
Osel je najednou v naději
a je to zvláštní případ naděje.
Přes noc vyrůstají tomuto oslovi ze zad
čtyři nohy.
Žebrák a Kolumbus
nemohou se teď rozhodnout
na které čtveřici nohou
by měli vyjet.

Když žebrák s hlavou jako křížala
propadl zármutku
pokusil se horující Kolumbus
o nadlidský výkon.

Sliboval vše co jazyk skýtá
a chrлил pak po dobu jednoho týdne
hladkojazyčnou kolejnatoú onomotapoezii.
Slíbil žebrákovi
zázračně výskající masivně diamantové
samohouslíci cikánské housle.
Před těmito zázračnými houslemi
by musila ustoupit i staroslavná nebesa
kde visí plno houslí.
Důsledkem toho by bylo
že by oba
žebrák i jeho maličkost Kolumbus
vysoko převysoko
v nejsvětlejších hloubkách nebeského oka
tancovali se všemi rozlícenými anděly
za zvuků diamantových houslí
jež se vysmívají jakémukoli popisu
a byli by se zármutkem fifty fifty.

CYNICKÝ SONG

slova: *Ludvík Kundera* • hudba: *Jan Novák*

12 SATIRICKÉ DIVADLO VEČERNÍ BRNO • PREMIÉRA 17. 6. 1964

1

Že prý se sluší nezvedat svou sukni příliš
a taky, když se někdy zmýlíš,
sypat si popel na hlavičku.
Tohleto nepřiléhá k mému tričku —
a tak to teda neudělám!

Že prý se sluší jménem morálnosti
žrát místo kaviáru kosti,
dávat si zámek na hubičku.
To je jen kuvíkání černých sýčků —
a tak to teda neudělám!

A kdo mě kárat hodlá, že jsem cynická,
rač obrátit se na dobu!
Až doba bude jednou méně nelidská
a nebude na mne převracet jistou nádobu,
pak se mi třeba uráčí
být jinačí.

Anebo třeba taky ne!

2

Že prý se sluší obcovat jen s jedním mužem
a taky k tomu nevinout se úže,
než káže zákon velebníčků.
Ty řeči podobají se pingpongovému míčku —
a tak to teda neudělám!

Že prý se sluší, aby kdo příliš chlastá
a miluje a tak dál a tak dál a basta,
si sežral vždycky sám svou vlastní polívčičku.
Tohleto teda jo, to přiléhá k mému tričku —
a tak to teda udělám!

A kdo mě kárat hodlá, že jsem cynická,
rač obrátit se na dobu!
Až doba bude jednou méně nelidská
a nebude na mne převracet jistou nádobu,
pak se mi třeba uráčí
být jinačí.

Anebo třeba taky ne!

BUDOUČÍM

Bertolt Brecht

Vy, kdož se vynoříte ze záplavy,
v níž my jsme utonuli,
vzpomeňte,
až budete mluvit o našich slabostech,
také na temný čas,
jemuž jste unikli.

I nenávist k nízkostem
pitvoří rysy.
I hněvem nad bezprávím
hrubne náš hlas. Ach, my,
kdož jsme půdu chtěli připravit laskavostí,
sami jsme nemohli být laskaví.

Vzpomeňte na nás

shovívavě.

(Tento text říká třikrát za sebou vždy jiný interpret!)

LETÍCÍ LÉTA

slova: Jaromír Kinský • hudba: Jaroslav Jakoubek

Léta vám letí jak koně splašený
a grošákovi čas na hřívu sněží,
tak na ta léta zapomeňte, vážení,
je s nima stejně jenom trápení.

Co se zármutkem nad léty, která rychle plynou,
co se smutkem nad novou vrásky serpentinou,
když člověk zpívá pro jiné,
tak vlastní stáří zahyne.

Léta vám letí jak koně splašený
a grošákovi čas na hřívu sněží,
na vlastní léta zapomeňte, vážení,
a život nechtejte do otěží,
to podaří se stěží,
a když, tak je s tím jenom trápení.

KROPENÍ ZAHRADY

Bertolt Brecht

Ó kropení zahrady, aby se povzbudila zeleň!
Zalévání žiznivých stromů! Dej jim více než dost
a nezapomeň, lakotnice, na křoviny, ani
na ty bez bobulek, na ty ochablé.
A ne abys přehlédla
mezi květinami plevel. Má také
žízeň. Zalévej
nejenom čerstvý trávník a nejen spálený:
i holou půdu osvěžuj.

TADY U KOMFORTNÍHO JEZERA

Diane di Prima

Tady u komfortního jezera
bylo by prima
vymyslet kde seženu prachy na činži
až se vrátím do města
Tady kde je potok a všechny ty rekvizity
myslím na tebe
Neběhá ti z toho mráz po zádech miláčku?
Mráz že by se na něm dalo vychladit pivo
Jenže tady člověk nemyslí na pivo
Všecko je zelené

MÍT ZELENÉ TĚLO

Hans Arp

Město a všechno v něm je zelené.
Jen jediný obyvatel tohoto města nemůže zezelenat.
Co by za to dal aby zezelenal
Rád by byl den co den menší a menší
jen kdyby zezelenal.
Strašlivě tím trpí
a je ve stavu nejzazší podrážděnosti.
Ze žárlivosti ničí něžné zelené rostlinky.
Nelze ho utěšit
že není zelený.
Mít zelené tělo
myslí si
byl by život hračkou.

DIVADLO BEZ FRAKŮ

slova: Jan Schneider

hudba: Jaroslav Jakoubek

1.

Smutek je špatnej nápověda,
mizernej režisér je hlad,
život je kumšt — já nemám talent, běda,
můžeš mne klidně vypískat...

Na týhle bídný štaci
ztratím svý divadlo, ztratím svou práci,
na týhle bídný štaci
propadne každej kus...

Na scéně ulice
bloudí nás tisíce,
bloudí nás tisíce
bezejmenejch bludnejch Múz...

2.

Město mi půjčí lesk neonů,
z pozlátek iluzí klamný šat,
a vospalej taxikář na klaxónu
mou píseň doprovodí rád...

Na týhle bídný štaci
zas najdu divadlo, najdu svou práci,
na týhle bídný štaci
hraje se novej kus...

Na scéně ulice
hrajou ho tisíce,
hrajou ho tisíce
bezejmenejch bludnejch Múz...

3.

Snad jednou potkám básníka,
kerej má talent, kerej má inšpiraci,
kerej má smysl pro bolest,
kerej má smysl pro legraci,
kerej se nebojí pro ulici psát —

pak teprv
tisícům diváků
divadlo bez fraků,
divadlo bez estéta,
navzdory všem fízlům světa
na ulici slavně budem hrát...

V Praze byl uspořádán za účasti zahraničních orchestrů I. solistů I. mezinárodní džezový festival. Foto J. Culka

nicota

ZDENA TOMINOVÁ:

Mám v sobě chvějivé prázdno
bezdeše naplněné nicotou.
Nicméně vím
že tato nicota je pouze možností netušených věcí
slupkou ke sloupnutí ořechem nekonečného počtu jader
starým oblekem rokokovým až běda směšnou závějí krajek
svlékala jsem se tisíckrát:
na opuštěné hadí stezce v úzkostné blízkosti divokých včel
tváří v tvář učitelskému sboru s černými zápisníky
na tajícím sněhu který se propadal do některého z moří
uprostřed ohlušujícího pleskotu vlajek
ve zpovědnici
a pochopitelně z lásky.
Podle všech lidských měřítek dokonale nahá
nebyla jsem nikdy vzdálenější své pravdě a své nicotě
byla jsem jen poněkud blíže svým dětským střevícům
či ohni ve kterém kdysi shořely.
A teď se bojím:
vysvléknu-li se z kůže masa a kostí z účesu pudru a zvyklostí
nenajdu jenom bělostné stopy po mateřském mléce?
A Dějiny? A Desatero? A rákosky a krásnou literaturu?
A Objevitele? A Dobývatele?
Chci svoji nicotu.
Nikdo za mne nic nevybojoval.
Půjdu a poohlédnu se
po trpělivých krajinách na jejichž loukách se neválčí
neseje nesklízí nevyučuje nemanifestuje nezpívá nelže nepředpokládá
po trpělivém soumraku samoty beze svědků a zařisovatelů
stačí mi zlomek času
být sama se sebou
jen tolik času co člověk potřebuje svléknout se k smrti
podržet ve dlaních svou nicotu
zvážit v nich své možnosti svůj svrchovaný způsob existence
jen okamžik k bolesti pochopení
jen ještě vteřinku jenom co sprchne a déšť spláchně tu krev
tedy mne propustte a kohokoliv
pro slávu návratu
a zvěstování
jež beztak uvízne nanejdvůž v jedné uších

(Z pořadu Verše naboso 1964
v pražské Viole)

MACHL SE SLOVNÍKEM

JOSEF ŠKVORECKÝ

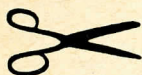
To víš o tom průšvihů, co měla minulý týden kolegyně Blumenfeldová? Vyšetřovala ji policie, protože se při revizi v antikvariátě zjistilo, že jakási Blumenfeldová prodala prodejně Partridgeův Slovník anglických slangů za 250 Kčs, a táž Blumenfeldová ho hned zase koupila zpátky za 300 Kčs, údajně pro naše nakladatelství. Blumenfeldová sice ten machl vysvětlovala tak, že slovník viděla u sociálního důchodce Feuersteina, bývalého továrníka, a protože její redakce ten slovník potřebuje, provedla celou transakci v zájmu socialistického podniku. Socialistický podnik nesmí konat nákupy u soukromých osob. Zaplatila tedy Feuersteinovi, který je imobilní a nemohl sám dojít do antikvariátu, 250 Kčs ze svého a šla slovník prodat do antikvariátu. To je podnik socialistického obchodu, tedy oprávněný prodávat národním podnikům. Okamžitě zas slovník koupila za tři sta korun, které si proti předložení stvrzenky dala proplatit v pokladně.

Blumenfeldová dokazovala, že na celé transakci se ani ona, ani kdo jiný neobohatí, ale neodpustila si jedovatou poznámku, že okraden byl jedině stát. Tím ovšem znovu upadla do podezření, ještě vážnějšího než předtím, a trvalo jí dvě hodiny, než vysvětlila, jak to myslí. Mys-

lela to tak: kdyby prý naše nakladatelství mohlo slovník koupit přímo od starého Feuersteina, stálo by to státní pokladnu dvě stě pade. Takhle sice antikvariát na Feuersteinovi trhl padesátikorunu, jenže tu zaplatilo naše nakladatelství, takže ji vlastně antikvariát trhl na našem nakladatelství, tedy jeden státní podnik na jiném státním podniku, neboli tedy na státní pokladně. Tím Blumenfeldová všechno zamotala a jeden z vyšetřujících, popletený tou složitou logikou, usoudil, že o těch padesát korun trhl stát vlastně starý Feuerstein, protože kdyby prodal slovník antikvariátu za dvě stě, mohl jej antikvariát prodat našemu nakladatelství za dvě stě pade, tedy za sumu, za níž byl Feuerstein ochoten slovník prodat přímo našemu podniku, kdyby se to smělo. Ten soudruh se dožadoval pohnání Feuersteina před soud.

Blumenfeldce se sice nakonec podařilo ho spíš ukecat než mu to vysvětlit, ale stejně na ní ulpělo ódium šmelinářky. A tak ji přeřadili z funkce odpovědné redaktorky na funkci redakční knihovnice.

(Úryvek z připravovaného románu Lviče, který uvedl Paravan v pořadu TĚPICK SHAKESPEARE)

... Z PLAMENE

Aforismy odjakvždycky

LA ROCHEFOUCAULD

Všichni máme dost síly, abychom snášeli utrpení druhých.

Nikdy nejsme ani tak šťastní, ani tak nešťastní, jak si představujeme.

Průměrní lidé zatracují všechno, co je přesahuje.

POVÍDKA Z R. 2016

J. R. PICK

*(Vypráví normální občan
z r. 2016)*

Měl k nám přijet zázračný pes Bingo. Nesmírně jsem se na něho těšil.

Byl jsem zvědavostí celý bez sebe.

Byl to totiž první pes na světě, který promluvil.

První pes na světě, který uměl říct: dobrý den, pane. Nebo: dobrý večer, pane. Nebo: promiňte, pane, uhněte trochu stranou, stojíte mi před patníkem. Nebo: pane, zdá se, že jste pacholek, jestli okamžitě neodhodíte ten hasák, tak vás kousnul!

Zázračný pes Bingo totiž říkal každému pane a vy.

Koupil jsem mu věnec buřtů.

Pohádal jsem se se ženou, zdali přijede na Wilsoňák nebo na nádraží Praha-střed. Dále jsme měli spolu se ženou vážnou kontraverzi, poněvadž moje paní tvrdila, že ho požádá, aby jí podal pac, já jsem se však domníval, že se to u Binga, prvního psa na světě, který promluvil, jaksi nehodí.

Potom to však začalo.

Nejprve přišel pokyn shora, že náš podnik uvítá Binga, prvního psa na světě, který promluvil, kolektivně na Příkopech.

Nu, říkal jsem si, na tom něco je, konec konců, mého Binga chce vidět kdekdo. Je do toho třeba vnést jistou organizaci a řád, jinak bychom mohli ještě nakonec Binga umačkat, respektive ušlapat.

Potom vyšly ty články v novinách.

O tom, kolik je Bingovi let.

O tom, jak je úžasně mladý na psa, který první na světě promluvil. No, říkal jsem si, to je konec konců dost důležité, kdyby mu bylo třeba víc než těch údaj-

ných pět let, třeba by nemluvil, nebo by určitě nemluvil tak slušně.

Potom však začali podrobně popisovat jeho oči, nohy a slechy. To už se mi zdálo trochu hloupé.

Pak jsem se dočetl v časopisu Mladý svět, že na jeho počest bude defilovat na nádraží 2735 chrtů.

To už se mi zdálo neuvážené. Konec konců chrti, jak je obecně známo, jsou jedni z nejhloupějších psů, a i kdyby ne, rozhodně jsou to docela obyčejní psi, kteří neumějí mluvit a stejně se nemohou s Bingem pořádně porozumět, a i kdyby se porozuměli, tak o čem by si měl Bingo, první pes na světě, který promluvil, s těmi debilními chrti povídat, no, řekněte o čem...

Pak skladatel Harry Macourek (vnuk dnešního Karla Harryho Macourka) složil na text J. R. Picka (mého vnuka) píseň s refrénem:

*Bingu budiž věnec uvit,
je to pes, jenž umí mluvit.*

To už se mi zdálo pitomé.

Když však začali v Masnách prodávat špekáčky à la Bingo, když Večerní Praha otiskla fejtón o tom, jak jistý němý promluvil, když ho Bingo oslovil, když o něm bylo třikrát denně v televizi, šestkrát denně v rozhlasu a tři dny za sebou ve filmovém týdeníku, a obzvláště když mu začali v tisku dávat různá něžná přízviska jako Bingíček, Bingáček, Bingulík a posléze naše Bingrlátko, to už mi bylo blbě.

Byl bych snad ani Binga, prvního psa na světě, který promluvil, nešel uvítat, jak mi to vše bylo protivné.

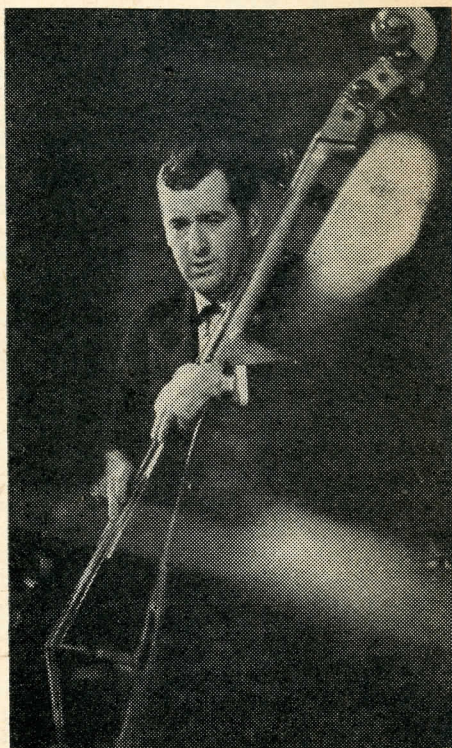
Samozřejmě, že jsem ale šel.

Nejsem blázen. Nepošahám si přece kádrový profil kvůli takové potvoře psi.

Host I. mezinárodního džezového festivalu, ma-
ďarský klavírista Attila Garay. Foto Tůma

Na Tůmově snímku Luděk Hulan

Brněnská zpěvačka Helena
Blehárová. Snímek P. Vácha

Benny Bailey z USA. Foto
Tachezy

Černošský saxofonista Leo
Wright. Foto Tachezy

Na festivalu hostoval
anglický orchestr Acker
Bilka. Foto Tůma

„Pane Knecht, pane Knecht!“
Zvolala domovnice na pana Knechta, když vcházel do domu.

Pan Knecht se zastavil a domovnice, celá rudá a zpocená, se na něho se zalíbením dívala.

„Tak co...?“ ptala se a svýma vlastníma očima si hned odpovídala.

„Nic.“ Řekl pan Knecht. „Já vám na něco šlápl?“

„I kdepak. Copak stírám? Nestírám.“
Řekla paní domovnice a stále se na něho dívala těma zářivýma očima.

„A mohu tedy jít?“ zeptal se pan Knecht.

„Jen račte.“

Řekla paní domovnice, plácla se rukama do zadku a rozesmála se, jako opilá.

„Co je vám?“

„No...“, „jukala“, „vaše paní Knechtová je v tom! Je radosti!“

Pan Knecht se usmál.

„Dneska je červenec... a někdy v březnu už nebudu nadávat na vás, ale na taťtínka!“

Pan Knecht jí poděkoval za zprávu a šel pomalu po schodech.

„Tak... a je po magnetofonu... Ne že by nechtěl dítě, ale mohli ještě počkat. Na dítě bylo vždycky času dost.“

Vešel do kuchyně.

„Domovnice říkala...“

Paní Knechtová ho pohládila.

„Jsi rád?“

„Ano“, řekl pan Knecht, ale pořád nevěděl, co se to vlastně stalo... „a ten magnetofon...“

Posadil se ke stolu.

„A magnetofon si koupíš později.“

„Ano.“

A život šel dál.

Ještě do září se pan Knecht těšil, že se třeba zmýlili, a že třeba přeci jenom dojde na magnetofon.

Ale věc byla jasná a dávala se den ze dne víc a víc vidět.

Čím víc se paní Knechtová těšila, tím byl pan Knecht mrzutější a v srdci mu rostl pocit křivdy.

Jeho sen, velký sen se zhroutil.

Listopad opadal, leden zmrzl, únor odešel a blížil se den věčné porážky pana Knechta.

Asi dvacátého března dostala paní Knechtová bolesti, plakala, a tak šel pan Knecht pro sanitku.

Když se vrátil, ležel na stole nový magnetofon.

Podíval se na ženu.

„Jak jsi na něj našetřila? Zlatá moje... milá, ty obětavá!“

Ale jeho žena pořád seděla v křesle a plakala.

„Tolik radosti,“ obdivoval se magnetofonu, „tolik radosti! Teď se nám teprve může narodit! Vid?“

Žena už neplakala, byla bledá a jenom řekla.

„Co?“

„Kluk, nebo holčička.“

Paní Knechtová řekla tiše.

„Už máš syna.“

„Kde?“

„Před tebou.“

Pochopil.

Žena mu porodila magnetofon.

„A bolelo to?“ Zeptal se.

„Ne. Je to pro tebe.“

„Ano... ano. Ale já jsem opravdu... ano, anol! Vždyť já jsem si to tak myslel! Byla jsi taková hranatá...!“

Sanitku odvolali a domovnici řekli, že to byl nádor.

Několik měsíců byl pan Knecht jako v sedmém nebi. Natáčel ženu, jak mu něco říká, a sebe, jak on říká něco jí...

Ó, té radosti.

A jednou večer zase spolu seděli.

„Viš, on to nebyl úplně zázrak,“ vyprávěl pan Knecht své ženě, „ono je to dost přirozené. To moje vůle a touha byla

tak veliká, že se nic jiného nemohlo narodit.“

„Ano.“ Řekla paní Knechtová.

„Představ si...“, pokračoval pan Knecht, „třeba bychom se vyspali a já bych si přál ledničku, nebo auto... ale ne. To bys neporodila. Prostě je to fantastické!“

Paní Knechtová mlčela.

„A to ty jsi chtěla dítě! A představ si, kdybys sis také přála magnetofon, to bychom měli dva!?! Jako dvojčata... Chápeš?“ Oči mu zářily.

„Chápu.“

A tak se ještě mnoho měsíců těšil ze svého prvorozeného magnetofonu.

Už měl hlas pana ministra, historickou nahrávku Hitlera, v noci natočil, jak se kočky milují, jak letadlo letí a sousedovic dítě, skrz zeď, jak se směje.

Jednou řekl pan Knecht své ženě.

„Poslyš. A co kdybychom teď zkusili to dítě?“

„Máš magnetofon.“

„Máme. Ale když bychom měli dítě, natočil bych jeho pláč... a až by byl veliký...“

Čekali, až konečně přišla ta chvíle.

Narodil se jim druhý magnetofon!

Po panu Knechtovi měl tělíčko a oči po paní Knechtové.

Ta při druhém porodu zemřela.

A pan Knecht se někde ve světě ztratil.

A paní domovnici odvezli do blázince.

Zvala totiž do bytu pana Knechta cizí lidi, ukazovala jim dva stejné magnetofony a tvrdila, že ten novější je dítě pana Knechta.

Liberečtí vysokoškoláci uvádějí PARKABARET M. Žemličky a P. Cmrála

JAK SE NIC STALO NĚČÍM

JAROSLAV BERÁNEK

Stálo před ním, jako by prosilo o prominutí, že existuje. Vydalo ze sebe jakýsi zvuk, zřejmě pozdrav, a pak se odhodlalo promluvit.

— Jsem Nic a rád bych se stal Něčím.

— Jakým právem? — zamručelo za stolem Něco v dlouhém kancelářském kabátě.

— Vždycky jsem se choval bezvadně.

— Jak to myslí? — zaonikalo Něco s bdělou ostražitostí.

— Nikdo o mně nemohl nikdy nic říct.

— Opravdu? — zaznělo odnaproti už s jistým zájmem.

— Mám o tom doklady — s hrdostí prohlásilo Nic a předalo mu objemné desky, v nichž opravdu nic nebylo. Něco si v nich se zájmem listovalo a pak nenápadně vy-pálilo.

— Našeho geniálisima, četl?

— Kdo by nečetl?

— Byl by zločin nečíst ho — zahrozilo Něco.

— A nemilovat — dodalo Nic oddaně.

— Co bysme byli bez Něho?

— A on bez nás — drželo s ním Nic snaživě krok.

— Zase dialektika — řeklo Něco a upadlo do státnického zamyšlení a příslušné sošné pózy.

Nic, zděšeno, že mu Něco opravdu zka-menělo, bezradně ho obešlo, ale pak si dodalo odvahy a opatrně si na něho sáhlo s nesmělým dotazem.

— Hodláte takhle... ještě dlouho?

Zřejmě tím Něco uvedlo do chodu, neboť náhle spustilo elektronkovým hlasem kyberneta.

— Příčina setrvání na pozici udržení má své kořeny ve vědomí, pro koho děláme a komu jsme povinni.

— Heslo? — poznamenávalo si ho Nic pohotově.

— Myšlenka!

— Vaše?

— Všechny jsou teď moje.

— Ale říká se...

— Kdo?! — v panice zařvalo Něco a bedlivě zkoumalo okolí.

— Se. Se říká — vykrucovalo se Nic.

— Co?

— Nevím.

— Tak proč to tvrdí? — pokračovalo Něco ve vyšetřování.

— Já myslím...

— S tím si nezahrávej!

— Nic jsem neproved — bránilo se Nic.

— Máme-li za to — a my můžeme mít za to — že proved, tak proved! Chápe?!

— Jsem ochoten pochopit všechno.

— Kdyby tak všichni — zasnulo se Něco.

— Ale budou, budou — konejšilo ho Nic.

— Ocením jeho iniciativu — vyslovilo mu Něco pochvalu.

— Sloužím masám! — zahulákalo Nic slavnostně.

— A co kvalifikace?

Nic se mu od té chvíle snažilo odpovídat co nejtupěji, aby u něho nevzbudilo urážlivý pocit převahy.

— Umím číst.

— A počítat?

— Taký — dodalo Nic nejistě.

— Do kolika?

— Do kolika si budete přát.

— Mám rád čísla — protáhlo Něco v zamyšlení — vytvářejí nám radostný dnešek.

— A což teprve zítřek — snažilo se dále Nic.

— Kolik měří? — lusknutím prstů přivolalo Něco poskoka s metrem.

— Když chodím po čtyřech, jsem menší — názorně předvedlo Nic.

OBSAH ROČNÍKU

CELÉ POŘADY

(HRY, AKTOVKY)

- Afanasjew J.: Olaf Bařtipán XI/25
Albee E.: Stalo se v zoo VII/13
Bárta V.: Jak jsem hledal pravdu V/6
(poetický kabaret)
Berset F.: Esther aneb Hromadný hrob VIII/2
Kästner E.: Kantáta „De minoribus“ VII/6
Kundera L. — Blatný P.: Historie Velikého
Okresního Kýžala I/13, II/5
Melišek J.: Kdopak nám to klopýtá?
(kabaret) XII/26
Nikolaj A.: Dvacet let, pět měsíců a dvacet
sedm dní VII/32
Pavlovič M.: Bdění XI/8
Pergner E. — Fiala V.: Přijme se bílá paní
(poetický kabaret) IV/4
Veselý P. — Nekuda L.:
Kabaret pro štěstí IX/10
Vyskočil I. s přáteli: Poslední den X/12
(textappealové představení)
Mít zelené tělo (z repertoáru Večerního Brna)
XII/6
Všichni moji dědové (kabaret III/3

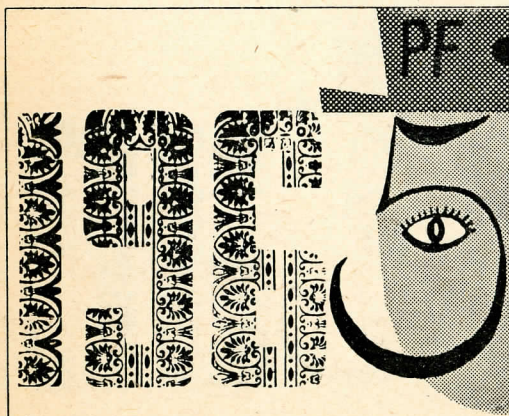
SCÉNKY

- Aichingerová I.: Belvedere X/4
Bardijski H.: Hezky si hraje II/36
Bošek P.: Nedostřikli VIII/30
Hanuš P.: Rozvoj ruchu v Malérovicích V/30
Hiršal J.: Žvanivý Oldacrz IX/6

- Hlubocký B.: Je tu někdo? VI/40
Iždinský I.: Ty chod' z kola von...! VI/42
Jasiňski J.: Kam vedou vzpomínky I/40
Lasica M. a Satinský J.:
Nečekání na Godota IX/3
Melišek J.: Hotel U tří pštrosů V/26
— Pavilon hrůzy I/41
— Růžová celnice V/29
— Všechno pro cizince V/23
Melišek J. — Zelenka B.:
Holiči nám rostou II/43
Podaný J.: Dneska se nezkouší III/46
Rohlena V.: Nezačínat I/39
Schneider J.: Člověk a slepička IV/40
— Po kom to dítě je? VI/44
— U společného stolu IV/41
Schneider J. — Koenigsmark M.: Poslední
případ kasaře Rorejse VIII/35
Škvorecký J.: Proč se Brynych nestal vojen-
ským básníkem VII/38
— Vražda v orchestru VIII/38
Štáidl J.: Starý přívoz VI/20
Vičar L.: Co sem vlastně proved? VIII/26
Vyskočil I.: West—Fargo—Express VIII/22
Zelenka B.: Pět minut před zvoněním III/42
— Pokrok v mezích možností V/43
Sochař IV/36

POVÍDKY

- Beránek J.: Jak se Nic stalo Něčím XII/24
Bulatovič Vib V.: Fialková akce IX/42
Eisenschimlová L.: O mazaném králi V/2

repertoár

malé
scény

Gaiczynski K. I.: Zelená husa s fialkou VI/32
 Grodzienská S.: Chytrá ženská IX/34
 Hlinomaz J.: O podnětném festivalu XI/40
 Hlubocký B.: O veciach nepochopiteľných V/3
 Katusa O.: Monolog o dopravnom komplexe XII/25

Kincl J.: Labyrint pana Andělína V/41
 — Muziky, hrajte nám VIII/38

Kostka M.: Příběh s morálkou VIII/41
 Krečmar E. — Homolová Z. — Vraný J.:
 Povídky z repertoáru Sputniků IX/43

Landa P.: Loď plná pomerančů IX/38

Livonec I.: Není nad Tuzex VIII/35

Marek B.: Lvi povídka VII/46

Misař K.: Josef VII/3

Pergner E.: Dítě XII/22

Pick J. R.: Povídka z r. 2016 XII/19

— Prátecká beseda V/42

— Stavitelé mužstva II/31

Podaný J.: Klub za staré Krkonoše VIII/18

— Myšlení Alfreda Dumka IV/35

Rehák I.: Neptejte se na klarinet VIII/19

Suchý J.: Ideální člověk VI/1

Sýkora J.: Zápis z kulturní kroniky IX/40

Škvorecký J.: Pozoruhodný jev chemický II/32

— Machl se slovníkem XII/18

— Přihláška vynálezu patentnímu úřadu
 ČSSR VI/30

Trojan E.: Grotesky III/38

Veďral J.: Nepovedená povídka II/44

Vyskočil I.: Florenc 17,30 I/5

— Mluvení pana Deltana III/39

— Óh, Kusejr, to byl talent VI/16

— Studnice Jakubova I/3

Ergé: Náhodou I/8

VERŠE

Bartušek A.: Verše IX/1

Diviš I.: Ve chvíli VII/1

Dvořák L.: Verše V/1

Hanousek I.: Čtvrtý polibek VI/8

Hauková J.: Něco ze zatemněných oken VI/2

Hejda Z.: Verše X/1

Holan V.: Šel jsi kolem III/1

Holub M.: Model člověka I/1

Hořec J.: Verše II/30

Karabec J. Z.: Verše VI/8

Navrátil J.: Canto amico VI/7

Popa V.: Verše VI/4

Selfert J.: Pražské jaro IV/1

Slavík I.: Všechny ostatní VIII/1

Suchý J.: Verše XII/1

Tominová Z.: Nicota XII/17

Wenzl O.: Verše IV/2, XI/6

Zábrana J.: Žalozpěv nad osmi XI/2

Z textappealů D 123 VI/26

DROBNOSTI

Aulický S.: Nevázané sloky II/30

Bárta V.: Myšlenky VI/35

Fiala P.: Přece... V/44

Grombřík D.: Neuvěřitelné X/43

Charvát M.: Kosatce IX/5

Janovic T.: Kohút VI/41

Koenigsmark A.: Relativita II/35

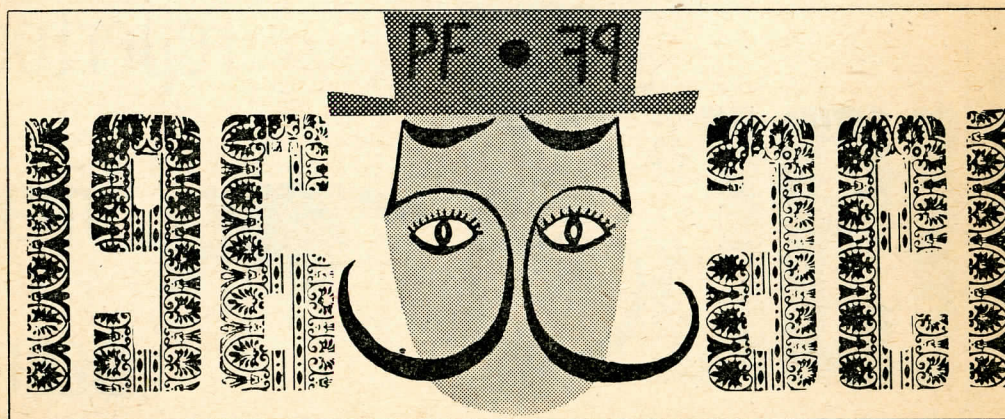
Kovářík M.: Texty IX/5

Smetanová A.: Lov II/33

Swift J.: Myšlenky III/44

Vanek M.: Situační povídka VI/42

Jiskra: Boj za rovnoprávnost VI/23

PRVNÍ ŘÁDKY

Bezděk V. X/47
 Bílek J. IX/46
 Bretšnajdová A. X/47
 Částka J. VIII/47
 Červenková M. IV/45
 Ditrych B. IV/45
 Erben R. V/46
 Farský V. VII/45
 Hrabě V. XII/47
 Janíček J. IX/47
 Janík V. VI/46
 Janík Z. IX/46
 Jílková D. VIII/47
 Just V. X/46
 Karabec J. IV/44
 Kopie B. IV/45
 Lacinová E. VI/46
 Major K. XI/46
 Mašek M. II/46
 Matějka M. I/46
 Matějková L. IX/47
 Medvecká N. VI/46
 Novák V. VIII/47
 Pimper P. VIII/47
 Provazníková V. III/47
 Renčová Z. III/47
 Sitařová V. XII/47
 Smetanová A. II/46
 Sova O. XI/46
 Šachlová A. III/47
 Ševeček F. IX/47
 Švábová B. I/46
 Táborská A. M. XI/46

Tůma J. VII/44
 Večerková M. V/46
 Zappová B. V/46
 Závodný R. XI/47

PÍSNĚ

Bažant J., Malásek J., Hála V. — Blažek V.:
 — Den je krásný XII/46
 — Kdyby sis oči vyplakala XI/23
 — Milenci v texaskách XI/21
 — Život je kolotoč XI/1
 Bažant J. — Štáidl J.:
 Kdybych byla andělem VII/III. ob.
 — Potají VII/31
 Bernstein L. — Aplt J.: Dnes v noci X/9
 Blackwell O. — Scott W.:
 Return to Sender VII/5
 Brabec J.: Člověk a myšlenky VIII/16
 — Dejme tomu... X/40
 Clar V. — Novotný J.: Věřte na lásku VII/10
 Dudek J. — Aplt J.: Kdybych nebyl... VI/45
 Dudek J. — Borovec Z.:
 Má daleká cesta VI/22
 Ducháč M. — Fikejzová J.: Amo, amare II/35
 Hanzlík B. — Truhlařík R.: Kolemjdoucí XI/39
 — Modrý den XI/38
 Hapka P. — Rada P.: Malá píseň IX/32
 Holeček I. — Svoboda J.: Blues šesti malých
 forem X/III. ob.
 Jakoubek J.: Blues o blůze VIII/45
 — Věnováno tuSEXovým slečnám II/45
 Jakoubek J. — Grym P.: Píseň o zavřených
 dveřích XII/4

- Jakoubek J. — Kincel J.:
Jedeme na dovolenou VIII/29
Kosma J. — Merhaut V.: Spadané listí XII/43
Krejčířik M.: Tak staromódní I/43
Kunst S. — Pick J. R.: Úterý IV/43
Lane B. — Voskovec J. a Werich J.:
S čertem si hrát X/8
Lennon J. — Mc Cartney P.:
From me to you VII/30
Liřerman G. — Nádvorník B.: Řetěz VI/38
Madar Z. — Bystřina I.: Potopa V/5
Madar Z. — Štorkán M.: Stín III/III. ob.
Mancini H. — Fikejzová J.:
Měsíční řeka I/III. ob.
Mangl J. — Nádvorník B. a Vomáčka J.:
Ještě nejsem tvá IV/38
Marat Z. — Verná J. a Dvořák V.:
Tam, kde šumí proud IV/44
Mareš K. — Jarošová J.: Měsíc VII/37
Mareš K. — Kincel J.: Bílý klapky VI/14
Mareš K. — Schneider J.:
Divoký koně II/III. ob.
Nikodem B. — Filčík O.:
Tam pod skalou VIII/III. ob.
Petr Z. — Fischer I.: Táborák už zhas
VI/29
Phillips D. — Fischer I.:
Světová kapela VI/12
- Polák M. — Grym P.: Není tady III/45
— Vousatě mládí V/38
Skoumal P. — Vodňanský J.:
Juice blues IX/III. ob.
— Když hrajou Beatles VIII/17
— Pěvkyně je v kině VIII/44
— Píseň o turismu XII/4
Sodomka K. — Hořec J.:
Můj mys Dobré naděje IV/III. ob.
Souček J. — Černý R.:
Proč se trápiš VI/22
Suchý J.: Já žiju dál V/29
Šlitr J. — Suchý J.:
Není mi do zpěvu V/III. ob.
— Opilá bílá myška VI/3
— Tak jako ten Adam VI/36
— Tu krásu nelze popsat slovy IX/8
— Zdvornilý Woody I/10
Vodička V.: To pivo XI/43
Vodička V. — Kopta P.: Potopa XI/III. ob.
Vomáčka J. — Jaroš M.:
Zlatovlasá Anabela VI/III. ob.
Vomáčka J. — Zikán M.:
Jsem dítě ulice VIII/28
Zacha N. — Vavřín Z.: Příteli, pojď IX/35
Zima J.: Gina XII/III. ob.
Let us break bread together
(spirituál) X/41

repertoár malé scény

ROČNÍK II

1964

GYDÁVÁ ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis n. p.

REDAKCE: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Jaroslav Vedral,
Marie Vařinková

GRAFICKÁ ÚPRAVA: Miloslav Fulín

TECHNICKÁ REDAKTORKA: Jana Zubíková

REDAKČNÍ KRUI: Jiří Bílý, Lubomír Dorůžka, Pavel Fiala, Vladimír Fux, Miloš Hercík,
Jiří Chlíbec, Vladimír Justl, Miroslav Kovářík, Vladislav Stanovský, Josef Škvorecký,
Ivan Verner, Jan Votruba, Ivan Vyskočil

HLAVNÍ FOTOGRAFIČTÍ SPOLUPRACOVNÍCI: Milan Buchta, Jiří Červený, Zdeněk Jer-
mář, Jaroslav Kokštain, Karel Minc, Jiří Pražák, Otakar Rybák, Vratislav Tachezy

TISKNE Knihtisk, n. p., provozovna 2, Praha 2, Slezská 13
Rozšiřuje PNS

— Jeho oddanosť sa nám líbi, ale s jeho uvědomělostí to jaksi... — zapochybovalo Něco a bystře se vyšplhalo po strmě stěně registratury.

— Pomluvy! — zoufale na něho volalo zdola Nic.

— Důkazy! — začalo Něco na samém vrcholku registratury odvíjet z obrovského kotouče smyčky magnetofonových pásek. — Tady je všechno, co kdy řek. A říká pořád. Podivné řeči.

— Nahlas vyjadřuje pouze souhlas — obhajovalo své Nic samo sebe, prosebně panáčkujíc na úpatí skříně.

Něco k němu sešplhalo po jeho spuštěném hlase a takto rozhodlo.

— Je angažován. — Gestem do prázdné mu pak položilo poslední otázku.

— Vidí ty perspektivy?

— Nádherné — zahledělo se Nic s vděčným dojetím do nekonečna.

— Patří nyní i jemu — dodalo Něco obřadně a předalo mu dlouhý kancelářský kabát.

— Kam budu zařazen? — začalo Nic nedočkavě vyzvídat.

— Do některého z našich podniků.

— Mám sklon výhradně k duševní práci — zděšeně argumentovalo Nic.

— Tam si tvůj mozek odpočine.

— A oč tam jde?

— O člověka.

MONOLÓG O DOPRAVNOM KOMPLEXE

OTTO KATUŠA

Už trikrát som si udeľala hlavu v električke. Nie, vôbec nejde o komunálnu utrepanú satiru na košíckú miestnu dopravu!

Tie údery sú z vlastnej viny: mám v električke komplex! Zo zdvihutej ruky...

Bolo to tak:

Keď som bola celkom malá a nevedela som ešte ani hovoriť, ani sama konať — poučila som sa, že sa vyhnem nepríjemnej situácii, ak zdvihnem zavčasu ruku.

Povyrástla som a zdvíhala som ruku v školských laviciach vždy vtedy, keď som vedela odpovedať.

A potom prišlo obdobie, keď som už vedela sama hovoriť aj konať a predsa ma naučili bez slova zdvihnúť ruku vždy potom, keď dlho, dlho hovoril niekto iný...

Potom som sa dozvedela, že to bolo obdobie kultu.

A odvtedy mám komplex v električke! Zo zdvihutej ruky. Chcem sa ňou síce držať — ale nie je to pozostatok kultu?

Dívam sa na ľudí stojacich okolo mňa, ako sa držia so zdvihnutou rukou. Držia sa, či pridržiavajú?

Dívam sa na nápis: „Ak stojíte — držte sa!“ Mám si to vysvetliť tak, že tí, ktorí sedia, sú si istejší?

Alebo tí, ktorí sa nediržali — sedia?

Možno je to zveličené, ale pre istotu nedvíham ruku a stojím pritom na vlastných nohách.

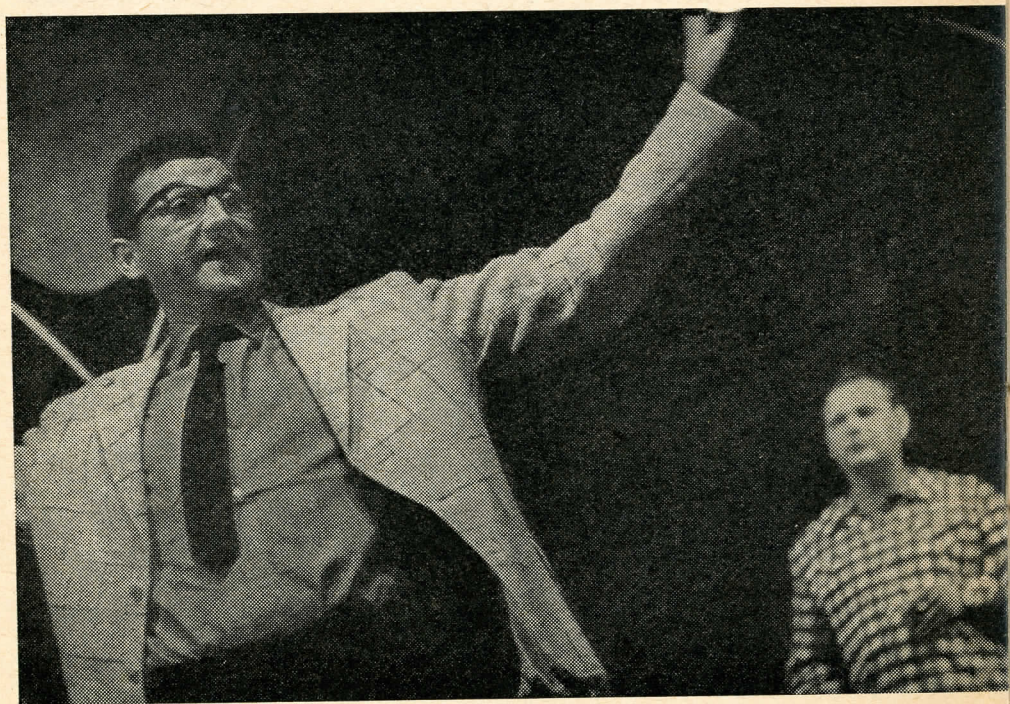
Aj za cenu niekoľkých odrenín.

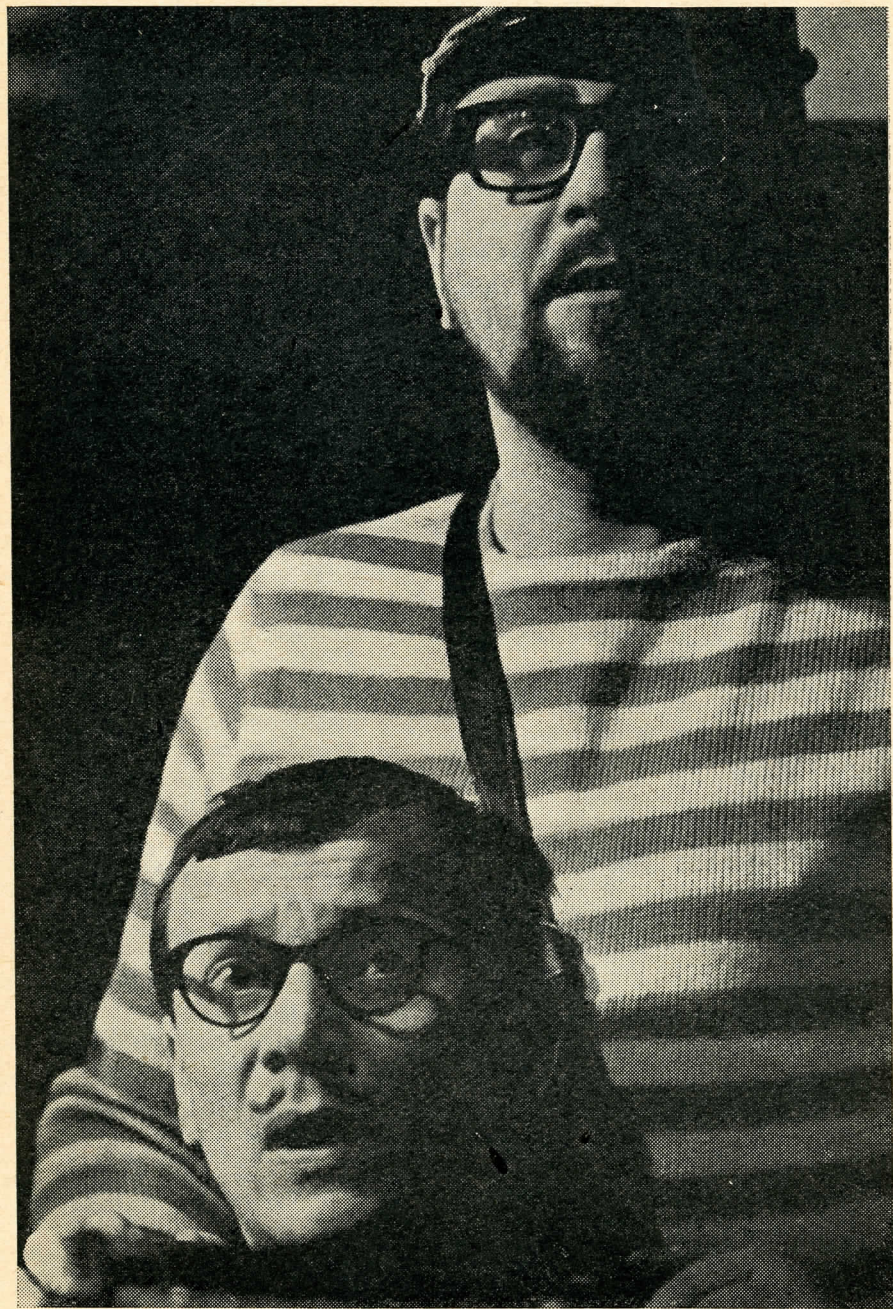
A možno časom prídem na to, že by som sa mala aj ja venovať odstráneniu výkyvovosti v našej doprave!!!

(Z košíckého Divadielka Pod kopulou)

K D O P A K

nám to
? klopýtá?

JIRÍ MELÍŠEK

kdopak nám to klopýtá?

NEPŮVODNÍ KABARET O TOM,
ŽE JE VŠECHNO V POŘÁDKU

■
HUDBA: JAROMÍR VOMÁČKA
TEXTY PÍSNÍ: VLADIMÍR ROHLENA

■
V ROZHLASOVÉ ÚPRAVĚ
UVEDL ČS. ROZHLAS, PRAHA

(Na scéně v popředí dva konferenciéři)

SVĚTLÝ: Vážení, původně jsme vám připravili satirický kabaret, ale proč si raději nezaspívat, že?

(Hudba: Modré a bílé... šátečky piónýrů...)

TMAVÝ: Ano, zpíváme si, protože je všechno v pořádku. A je nám dobře, že?

SVĚTLÝ: Kabaret tedy nebude... neboť — žijeme lé- *(zarazí se)* řekl bych radostněji. Není co kritizovat, všechno klapě, lidi už nám neklopýtají.

TMAVÝ: A když někdo snad klopýtne, tak je to z radosti...!

SVĚTLÝ: A hned se zvedne!

TMAVÝ: Ano, dostali jsme se už na cestu bez překážek, bez kamínek. Jde se nám lehce, co nás tížilo, jsme již odvrhli.

SVĚTLÝ: Zlatá slova... A protože není důvodu k satíře, raději se optimisticky roztančíme... Prosím: Hudba hradní stráže!

(Z magnetofonového pásku — jen krátce)

TMAVÝ *(právě dostal lístek se vzkazem):* Promiňte, prosím. Soudruh Janoušek ze sídliště nechť se okamžitě dostaví domů. Propadlo se mu bytové jádro. *(Pokračuje v konferenci)* Existují sice, ještě někde maličkosti, které nás sem tam zabolí... To si přiznejme...

SVĚTLÝ: Ale v základě je všechno v naprostém —

(Vyskočí mikrofon, chvíli šumu a pís-kání)

TMAVÝ: Omluvte, prosím, závalu na mi-

krofonu... Je to francouzský výrobek... Tesla...

SVĚTLÝ: Škoda, že už je všechno v naprostém pořádku... Takový hezký kabaret jsme vám chtěli hrát...

(Na jeho pokyn nastupuje celý soubor s písní)

To mohl být kabaret
přímo k popukání,
to vám mohla být legrace.
Ohňostroj humoru,
vtípky jen pro páni,
fór na fóř, tanec a pak ovace.

Mohl tu být Effa,
což by byla trefa,
nebo Štercl Jarda,
co vždy fóřu tvar dá,
Horníček, Kopecký,
mysleme na všechny.

To mohl být kabaret
přímo k popukání,
to vám mohla být legrace...

(Odchod souboru)

TMAVÝ: Poslyšte, proč vlastně nemůžeme hrát ten kabaret?

SVĚTLÝ: Život si to metelí a my zaostáváme. Co jsme chtěli kritizovat, už dávno není ke kritizování.

TMAVÝ: Pamatujete se, jak jsme nebojácně tuhle sjeli instalatéry? — a už je to staré. Dneska instalatéri? No nahlédněme...

(Scénky se odehrávají vždy v pozadí, konference v popředí, na rampě, před oponou apod.)

MUŽ (*telefonuje*): Haló, instalatéri?! Tady Kouba, Praha 3. Jo vy víte, kde bydlím? Mám potíže se sociálním zařízením... No, nic vážného... jen když zatáhnou za ten řetězek, tak to tam nahoře divně hučí... Dřív to nahoře taky hučelo, ale ne tak divně... Ano, miří divně to hučelo... Dřív to hučelo jak Vltava k večeru, teď to hučí asi jako Sázava k ránu — a to mě mate. Kdy přijedete? Že abych se šel kouknout za dveře? (*Nahlédne do zákulisí, odtamtud se vynoří instalatér*)
INSTALATÉR: Juk! Zdraví vás komunál!

MUŽ: No to je překvapení!

INSTALATÉR: Napijeme se před prací? — Koupil jsem cestou trochu griotky.

MUŽ: Ale jak k tomu přijdu, soudruhu instalatére?

INSTALATÉR: Soudruhu občane, patnáct let jste nás ponižovali alkoholem, upláceli. Tak na revanš... Hups tam tajtrdlíka!

(*Ťuknou si, scénka končí, v popředí konference*)

SVĚTLÝ: No vidíte, lidi nám rostou...

TMAVÝ: Tak instalatéry škrtáme...

SVĚTLÝ: A pak jsme si brali na paškál umístěnky studentů, to byla také jedna z našich scének... Hle, rektor dneška!

(*Scénka. Přichází Rektor s insigniemi*)

REKTOR: Kadeřáčku, berte to lidsky... Praha vás jako absolventa zemědělské fakulty nutně potřebuje! Zakládáme tady ústav pro výzkum jehličí.

KADERÁBEK: Ale vy jste mi slíbili Lip-tovskou Lehotku...

REKTOR: Vzmuzte se, studente!

KADERÁBEK: Víte, jak se mi kolegové vysmějí, že jsem dostal Prahu?

REKTOR: Kadeřáčku, je to jen na dva roky.

KADERÁBEK: A pak?

REKTOR: Když si vezmete moji dceru Kateřinu — Lehotka!

KADERÁBEK: Rektore! Taťuldo! Kvůli venkovu bych si vzal ještě ošklivější holku než tu vaši!

REKTOR (*nastaví mu k políbení řetěz*)

OBA (*zpívají*): Gaudeamus igitur...

(*V popředí*)

TMAVÝ: Tak studentici nám také rostou. Všechno roste. Zkrátka suma sumárum...

SVĚTLÝ: V současné době se nedá satiricky nic popíchnout!

TMAVÝ: Jo, dříve se to kritizovalo... Jo, dříve satira! A co tak trochu sáhnout do historie?

SVĚTLÝ: To je nápad! Pane kolego, přeneste laskavě myšlení i chování o pár let zpátky... Do minula, ano?

TMAVÝ: Prosím. Tak jsem jel ráno koňkou a koňák říkal, že bylo rozhodnuto konečně postavit ten most přes nuselské údolí.

SVĚTLÝ: Ještě o pár let zpátky!

TMAVÝ: Vy mě uspěcháte... Víte, že to Napoleon loni prosvíhнул u Moskvy?

SVĚTLÝ: Neškudlete tak těmi léty... Hupněte směleji do historie!

TMAVÝ: Heleďte, já řeknu raději rok... 73... Itálie...

(*Hudba: loutna nebo něco podobného pod text*)

A je tady!

SVĚTLÝ: Výborně! Otrokářský řád... Drachem máme dost. Jdeme... Neříkejte, že máte doma Spartaka, je to uprchlý otrok. Než byste to vysvětlil, mohlo by vás to stát hlavu.

TMAVÝ: Jasně...

(*Vstupují do scény — v pozadí firma: OTROKNA*)

SVĚTLÝ: A netvrdte taky, že zvítězí feudalismus. Kdo dneska v Itálii ví, že jo?

TMAVÝ: Prosím... A koupíme si nějakého otroka. Mít otroka, to bylo vždycky moje. — Hele, Otročna, císařský podnik. Jděte první...

(*Zvonky jako do kvelbu — vítá je otrokář*)

OTROKÁŘ: Gaius Julius Plinius vítá hosty z daleké ciziny.

SVĚTLÝ: Salve! Že nemáte zboží za výkladem?

OTROKÁŘ: V letním období zboží nevystavujeme. Otroci se potí a ztrácejí na váze. A pak — otroci došli...

TMAVÝ (*vemlouvavě*): Ale... šéfe... No! Notak! Pro cizince... Něco se snad najde?

OTROKÁŘ: Ale jen kvůli turistickému ruchu. (*Tleská*) Jitulinae, hopla na pult! (*Na pult vyskočí krásná otrokyně — krátký tanec*)

JITULINAE (*vášnivě zavrčí*)

SVĚTLÝ: Tomu říkáme vzorně zásobený krám! A opravdu je to otrokyně? Taková fešanda!

OTROKÁŘ: Ano... mezi námi, její tatínek

ji ne a ne prodat distribuci. Až když ho nakupčí ztřískal bejkovcem, tak si dal říct.

SVĚTLÝ: Ta má ale krásnou votrockou postavu... (*Dostane facku*)

JITULINAE: Prosim, neohmatávat zboží!

TMAVÝ: Hele, ona má taky temperament!

OTROKÁŘ: Jitulinae má, prosím, všechno... Je to výběrová kvalita s příplatkem.

TMAVÝ: A copak dovede?

OTROKÁŘ: Předved' pánovi etýdku „vamp“!

JITULINAE: Ty ďáble! Chceš, budeme spolu sát kalich rozkoše do dna...

SVĚTLÝ (*nadšeně*): Jo! Přineste kalich... To je ženská, co stojí?

OTROKÁŘ: Moment... Pojď na váhu, holka... Vážíme, prosím, čistou váhu... Může to být o dvě kila víc? (*Váží otrokyni na staré decimálce*)

OBA: Nechte to!

OTROKÁŘ: Tak to máme... 5 999 drachem. Vezmete si zboží hned, nebo vám je mám poslat na dobírku?

TMAVÝ: Na dobírku.

SVĚTLÝ: Hotelus Alcronus... On ji tam už někdo proplatil...

(*Zvonek — vchází otrok s amforou v ruce*)

OTROK: Pane! Vergil se zase vrátil...

OTROKÁŘ (*představuje ho*): To je můj nejmilejší otrok... Jeden den ho prodám a druhý den se mi vrátí. Ten mi dělá největší obrat. — Hodnej Vergil...

VERGIL: Hele, to měli v pokoji: amforu!

OTROKÁŘ: Ale krade... krade... A já to z něho nedostanu... Krade! Takové voloviny... A kasu nepřinesel! Víš, jak vypadá kasa? Takový čtverhranný... Jdi se nasvačit, odpoledne budeš za trest stát ve výkladu.

(*Zvonek — vchází vznešený Říman*)

ŘÍMAN: Salve... Máte konečně zboží?

OTROKÁŘ: Otroci došli.

ŘÍMAN: A co tahle? No šla sem...

JITULINAE: Už jsem, dědku, prodaná.

OTROKÁŘ: Sundej si cenovku, ať to zákazníci nemýlí.

ŘÍMAN: A jinak nic?

OTROKÁŘ: Čekám zboží. Zepete se zítra.

ŘÍMAN: Jsem tady tenhle tejden po třetí a pořád se mám zeptat.

OTROKÁŘ: Jo, pane, distribuce zboží vážne. To jsou pořád kolem v kraji festivaly. Caesarův Řím, Katilinovy Benátky, Haškova Lipnice... Tam to zásobují přednostně. Na nás až co zbyde.

ŘÍMAN: U Joviše! Aby vás Herkules natřel! (*Rozzloben odchází*)

TMAVÝ: Poslyšte, pane Plinius, to máte tady v kraji opravdu tak špatné zásobování?

OTROKÁŘ: Podívejte, pánové... Pro dobrého zákazníka se zboží vždycky najde.

SVĚTLÝ: Ale teď jsme vás už vykoupili?

OTROKÁŘ: Heleďte... Vy asi nevíte, co je pod pultem místa. — Jitulinae, předved' pánům utajené zásoby!

JITULINAE (*tleskne*): Holky, na pult!

(*Na stůl vyskočí balet, krátce kankán*)

OTROKÁŘ: Stačí! Schovat! — A to jsem neukázal ještě sklep.

SVĚTLÝ: To je zbožíčka!

TMAVÝ: Poslyšte, vy jste nejlépe zásobený krám v kraji.

OTROKÁŘ: Pánové, jak říkám... Pod pultem se vždycky něco najde.

(*Zpod pultu vyleze kat se sekerou*)

KAT (*ďábelské zachechtání*): Máte úplnou pravdu. Už vás tady z úkrytu sledují tři dny! Obchodní kontrola, oddělení katů. Tady je legitimace.

OTROKÁŘ: A jajaja...

KAT: Tak si myslím, pane Plinius, že za to čachrování vám dám paragraf 605.

OTROKÁŘ: Co se dá dělat. Beru... To je, prosím, jaký trest?

KAT: Useknutí pravé ruky na místě.

OTROKÁŘ: Jo, kšeft je risk... Tak si máchněte. (*Volá*) Vergile!

VERGIL: Prosim.

OTROKÁŘ: Pojď sem a napřáhni pánovi pravou ručičku. Pán si sekne.

TMAVÝ: No my půjdem...

SVĚTLÝ a TMAVÝ (*zpívají na předscéně*):

Živě C

Pu-tu-je-me histo-ri-í, probí-rá-me staletí, jak to všechno rychle míjí,

C7 F G C

jak to všechno pře-le-tí; histo-ri-í pu-tu-je-me, ne-kouká-me na roky,

at nechceme, nebo chceme, mě-ní se i ná-ro-ky. To by - lo
ro- ků: by-ly ro-ky na vsi, Kai-ser-rok též byl,
byl i Little Rock, pak ro-ky v kruhu, ro-ko-vá-ní
na vsi, přišly ro-ky no-vé, rocky Lju-by Her-ma-no-vé...
Pu-tu-je-me histori-í, probí-rá-me stale-tí, jak to všechno rychle miji,
jak to všechno přeletí: histori-í pu-tu-je-me, nekouká-me na roky,
at nechceme, nebo chceme, mění se i ná-ro-ky.

SVĚTLÝ: Tak jsme z Itálie venku... Co tomu říkáte?

TMAVÝ: Říkám: Fuj, tenhle otrokářský řád!

SVĚTLÝ: A ten prodavač? Fuj!

TMAVÝ: To zboží pod pultem? Ty výmluvy na distribuci?

SVĚTLÝ: To, že to pak odnese někdo jiný, nevinný?

OBA (*manifestačně*): Veřejně kritizujeme otrokářský obchod v Itálii... Ať se pan Caesar chytne za nos!

SVĚTLÝ: Ale dali jsme jim to!

TMAVÝ: Tomu říkám satira!

SVĚTLÝ: Víte, ono když je co kritizovat, to se pak dělá kabaret...

TMAVÝ: Mám chuť ještě něco sepsout!

SVĚTLÝ: Tak jdeme! — A ostřel

TMAVÝ: Kam?

SVĚTLÝ: Do Egypta... letopočet... 1555 let před Kristem...

(*Egyptská hudba — v pozadí několik kvádrů a dva dělníci*)

TMAVÝ: Hele, staveniště pyramid! A těch lidí! Jeden, dva... — Dva...

SVĚTLÝ: Hohó! Staveniště byl vždycky kadlub pro satiru! Pojdte k pyramidám! DĚLNÍCI (*zpívají*): Stavěli Egyptanééé stavěli pyramidííí...

TMAVÝ: — dy.

SVĚTLÝ: Buďte zdraví... Tak co, kdy vztyčíte májku, soudruzi?

1. DĚLNÍK: Pánové jsou snad z faraonovy komise?

TMAVÝ: Ne, ne... žádná komise... Jen tak si chodíme tady pouští.

2. DĚLNÍK: To máte štěstí!

SVĚTLÝ: Proč?

1. DĚLNÍK: Ale my máme takový zvyk, že do základů vždycky pro klid celé stavby zazdíme první komisi, která přijde.

TMAVÝ (*celý se roztřese*): Při-příšerný zvyk... A co to má za následek?

2. DĚLNÍK: No, že je pak na staveništi naprostý klid.

SVĚTLÝ: Klid... Ano, to chce klid... Tak co, egyptští soudruzi, jak se vám pracuje?

1. DĚLNÍK: Ále... Dva na jedný pyramidě, kdo to jakživ viděl...

2. DĚLNÍK: Strašná rozestavěnost, pánové. Ramses I. staví pyramidu, Cheops II. staví, Amenhotep staví pyramidu pro tu svou hezkou ženskou...

SVĚTLÝ: Pro Nefertidu.

2. DĚLNÍK: Jo... A ten taky staví... ten... Tuty... Tuta...

1. DĚLNÍK: Tutanchamon.

2. DĚLNÍK: Já mu ani na jméno nemůžu přijít. — Každý král staví a kdo to má strhnout... Materiál není, písek není... SVĚTLÝ: Vždyť tady máte písku!

1. DĚLNÍK: Jo, tady my písek nesmíme brát. Nám písek vydodávají v Lybii. Od-

sud se zase bere pro Etiopii. A syrský písek jde zase do Persie.

2. DĚLNÍK: Je to nesmírně složitá distribuce. Pracuje na tom asi 3000 úředníků. Nechcete egyptku?

TMAVÝ: Děkuji... Nemáte chuť na nějakou kritickou častušku, jak vás tak poslouchám? Abyste si ulevili...

1. DĚLNÍK: To je nápad!

2. DĚLNÍK: To nám určitě pomůže... Já pořád přemýšlel, jak si ulevit, a teď jste mi teprve kápeli do noty. Tak začínáme... Hlídejte, jestli nejde lev.

DĚLNÍCI (*zpívají*):

Živě

My jsme starý staveb-ní-ci, nad zední-ka nic ne-ní. Má-me cihly,
 má-me lží-ci, zná-me fortel sta-vě-ní. My staví-me py-ra-mi-dy,
 pořád pěkně do vršku. Ten, kdo na nich najde hni-dy, ten dostane přes hlavu.

Děláme je pro staletí,
 aspoň si v nich užije
 nákej ten čas, co tak letí,
 faraonská mumie.

Dovnitř není sice vidět,
 ale páni rozhodli,
 že v takový pyramidě
 má být všechno pohodlí.

Záležet si na nich dáme,
 stavíme dle výnosu.
 Pro lidi dům uplácáme,
 z bláta nebo z rákosu.

Kdo má smysl pro legraci,
 nebojí se přízraků,
 ten přijde na kolaudaci
 v takovémhle baráku.

Dejte ovšem pozor, děti!
 To se musí umět.
 Klika cvakne, dveře letí,
 i s pantama vyletí.

Pak vyletí taky z kůže
 ten, kdo se tam stěhoval.
 Nikdo mu však nepomůže,
 my jsme zase o kus dál.

My stavíme pyramidy,
 kupíme je do vršku.
 Ten, kdo na nás najde hnidy,
 tak dostane přes hlavu.

TMAVÝ: Bylo to moc hezké... 1555 let před Kristem takhle otevřeně kritizovat, kdo to kdy viděl... Tak vám děkujeme za přijetí.

1. DĚLNÍK: To nic. — Měli bysme jednu prosbu: až půjdete kolem Káhíry, ať už někdo konečně udělá ten kalendář! Jo?

2. DĚLNÍK: Hlavně nám jde o pondělí, rozumíte?

DĚLNÍCI (*zpívají*): Jo modré pondělííí
 mám rád jak nedělííí

(*Konferenciéři přecházejí na předscénu*)

TMAVÝ: A já pořád odkud naši zedníci mají ten modrý pondělek...

Jiří Šašek a Darek Vostřel ve Fuxově, Skálově a Pantůčkově komedii *Drak je drak*

SVĚTLÝ: Jasně! Starej zakořeněnej egypt-skej zvyk.

OBA (*zpívají*): Putujeme staletími... atd.

TMAVÝ: To byla ale kritika!

SVĚTLÝ: Mám dojem, že se všichni fa-raoni zastyděli a teď půjdou do sebe.

TMAVÝ: Ano. — A kam půjdeme my?

SVĚTLÝ: Do Španělska... Inkvizice...

(*Poutá druhého provazem*)

TMAVÝ: A proč mě poutáte?

SVĚTLÝ: Copak myslíte, že vás do mučírny můžu přivést jen tak, nesvázaného?

TMAVÝ: Ó, vy hade, tohle vám nedarují v kádrovém posudku, až se vrátíme do naší krásné, nezálučné doby!

SVĚTLÝ (*vrazí mu do úst roubík*): Tumáš roubíček do hubinky! Moc se rouháš.

A jdem do Mučny! Levá!

(*Odcházejí, ozývají se šilené skřeky, výkřiky zoufalství a hrůzy. Osvětluje se scéna. V pozadí firma MUČNA. V mučení je právě pauza*)

PÍSAŘKA: Dopis od papeže, prosím.

VEDOUcí: Já vím. To už je dneska třetí reklamace. Papež si stěžuje, že z těch

pěti bohorouhačů, co měl u nás na mučení, každý tady přibral deset kilo a jsou teď drží i na svaté ofícium... To je malér! — Pište, dono Luiso!

PÍSAŘKA: Ano.

VEDOUcí: Jeho excelence papež Pius...

Kolikátý je to vlastně Pius?

PÍSAŘKA: Já nevím.

VEDOUcí: Tak napište Pius a dnešní datum. Vážený Pie, po obdržení vašeho ctěného dopisu jsme provedli sebekritiku s pústem... Jsme s pozdravem za dokonalejší mučení... a podpis... — To musí dědkovi stačit. (*Zvonek*) Pochválen...

(*Přicházejí oba konferenciéři*)

SVĚTLÝ: Až na věky! Prosil bych tady mučit kolegu.

VEDOUcí: Bohužel, přijímáme pouze v úterý dopoledne.

SVĚTLÝ: Kdybyste se nezlobil, ale já jsem zdaleka.

VEDOUcí: To si každý vzpomene zrovna v největší sezóně... Nemám pravdu, dono Luiso?!

PÍSAŘKA: Vy vždycky... To byste jinak nebyl inkvizitor.

VEDOUcí: Hodná... Dědečka jsme jí sice museli upálit, protože neuznával svatou Trojici, ale jinak je hodná.

SVĚTLÝ (*žadoní*): Pane vedoucí, vemte mi ho... Jen trochu lámat na kole, nic víc nechci...

VEDOUcí: Co provedl?

SVĚTLÝ (*rychle hledá slova*): Chodí málo do kostela.

VEDOUcí: Ale no tak!! S takovou volovinou a hnedka do mučírny... Vždyť si ho můžete mučit doma.

SVĚTLÝ: No jo, ale já chci, aby to bylo odborně.

VEDOUcí: Podívejte, my stejně pracujeme bez záruky. — A co chcete, aby při práci utrpném vypověděl?

SVĚTLÝ: To musí něco vypovědět?

VEDOUcí: Každý vždycky něco vypoví. Proto taky mučíme! Dono Luiso, půjčte mi nějakou výpověď!

PÍSAŘKA: Prosím...

VEDOUcí: Tady třeba: Evaristo Pérez z Madridu, který byl postaven před útrpné právo, protože se dal dvakrát pohrbit ze zjištěných důvodů — při prvním stupni mučení usnul... (*Rozčílí se*) No prosím! A pak se nemá papež rozčilovat... To jsou ty naše stroje... Pánové, jen se podívejte, na čem my mučíme! No! A s tím my máme sloužit obyvatelstvu... Tak do práce, pánové, přestávka skončila! Mučit, mučit, neflákat se! — Copak je, pacholku?

KAT: Aby to kat spral, šéfe. Tyhle španělský boty jsou o dvě čísla větší a já to ne a ne dotáhnout... Uf... Hele, takhle mučíme...

MUČENÝ (*se svíjí smích*): Juá, ššt... To to lechtá!!! Jáchachachá! Dost!!! Já všechno přiznám... Jáchachachachá... Jsem ve spojení s ďáblem a občas spolu hrajeme ferbla... Jáchácha... Dost! Nebo omdlím!

VEDOUcí: No vidíte, pánové... A nebyť lechtivý, tak musí před něho kat kleknout, aby přiznal, jinak jsme s plánem v tom... v rozporu. Kde je údržbář?

KAT (*ukazuje na spícího*): Schrupnul si na skřípci.

VEDOUcí: Sebastiane, vstávej... No tak, Šébo!

SEBASTIAN: Co — copak?

VEDOUcí: Zmenšit španělské boty!

SEBASTIAN: Jo... A přijde nějaké s vel-

kou nohou a nedostane se vůbec dovnitř... Krucifix — to je práce!

VEDOUcí: Neklej, nebo tě dám taky lámat na kolo!

SEBASTIAN: Klidně, je polámaný.

VEDOUcí: No vidíte... takhle je to tady od rána do večera. A navíc mi lidi utíkají do zemědělství... Pánové, to jsou problémy! Co s tímhle starým zařízením můžete pak udělat za díru do světa? — Tak co, chcete ho k nám dát mučit?

SVĚTLÝ: Máte pravdu... Děkuji za seznámení s vaším závodem. Já si ho raději umučím sám.

VEDOUcí: Tak, tak... Nebo se obraťte soukromě na nějakého kata v penzi... jako melouch.

PÍSAŘKA: Pae vedoucí... pae vedoucí... Přišlo vám jmenování!!! Tady! Čtete!

VEDOUcí (*čte*): ... Ke dnešnímu dni jste jmenován vedoucím všech mučiren ve Španělsku.

SVĚTLÝ: Gratuluji! Sláva! Nazdár! Kati, skočte pro víno!

VEDOUcí: Ale víte, co je to za odpovědnost? A co to bude za práci?!

SVĚTLÝ: Hlavně ta práce. Než zavedete ten brajgl, co máte tady, do všech španělských mučiren... To se tedy řádně zapotíte!! Taxil!

(*Oba konferenciéři v popředí*)

OBA: Putujeme historií... atd.

SVĚTLÝ: Tak co tomu říkáte?

TMAVÝ: Že mě bolí pusa... Vy jste mě opravdu chtěl dát mučit?

SVĚTLÝ: Ale prosím vás! V takovém podniku? Vždyť jste to viděl. Copak tam můžou odvést nějakou kvalitní práci?

TMAVÝ: Máte pravdu. A chtělo by to jen maličkosti... Trošku zmodernizovat...

SVĚTLÝ: Pár inteligentních katů...

TMAVÝ: Zainteresovat je taky trochu na tom mučení.

SVĚTLÝ: Pořádnéj plán...

TMAVÝ: Nedělat všechno na koleně...

SVĚTLÝ: Lepší a hygieničtější mučírny. A je to... Mohlo by se mučit, jéje!! Radost pohledět. To by byly výsledky!

TMAVÝ! Ale dali jsme té inkvizici co proto!

SVĚTLÝ: Jo, kdepak, tenkrát by se byla dělala satira!

TMAVÝ: To by svaté officium koukalo!

SVĚTLÝ: Dostali za vyučenou a já bych zase pranýřoval dál.

TMAVÝ: A co vystavíme veřejnému posměchu?

SVĚTLÝ: Mám teď chuť na takovou společnost prvobytně pospolnou. Kde se tenkrát zdržovali lidé?

TMAVÝ: V jeskyních... Copak neznáte Altamíru?

(Scéna: jeskyně)

ŘEDITEL: Zaslechl jsem, že jdete ke mně... Míra Alta, ředitel Altamíry. A tady to je náš propagační referent.

REFERENT: Dobrý den... Právě jsem vymyslel nové propagační heslo: „Vaši jes-

kyňku vyzdobíme za chvilku!“ S tím těm špinavým konkurentům v jeskyni La-saux vytřeme zrak...

ŘEDITEL: Výborné heslo... Vymýšlejte dál! — A tohle je náš neznámý umělec, který to všechno pro nás maluje.

NEZNÁMÝ: Neznámý. Těšilo mě.

ŘEDITEL: Dobrý člověk... Maluje po stěnách takové dva bejčky za směnu. Chceme, aby přešel na tři. Taky maluje mamuty a zpívá si. — Zazpívej, Neznámý!

NEZNÁMÝ (zpívá):

Žijž F

Co bych si tak na-ma-lo-val, na-ma-lu-ju, ma-mu-ta. Pod ma-mu-ta

ma-lý o-vál, dokud je zed' netknu-tá. Zu-br hro-zí

F C7 F

na bi-zo-na a ten bi-zon na ze-bru,

C7 F G7

bron-to-sau-rus dr-tí slo-na, serva-li se na E-

C7 F

bru. Mo-hu mno-ho ma-lo-va-ti, na-ma-lu-ju

ma-mu-ti, ma-mu-ti se hodně platí, ma-lu-ju je po chuti... D.Sal Coda

CODA Gmi7 C7 F

je-nom ať mě ni-kdo, ne-nu-tí.

(Světlý a Tmavý tleskají)

SVĚTLÝ: Výborně! To by byla písnička pro všední den!

NEZNÁMÝ: Vždyť taky je...

TMAVÝ: No jo, ale nevyhrála to v žádné soutěži, tak to nemůže být.

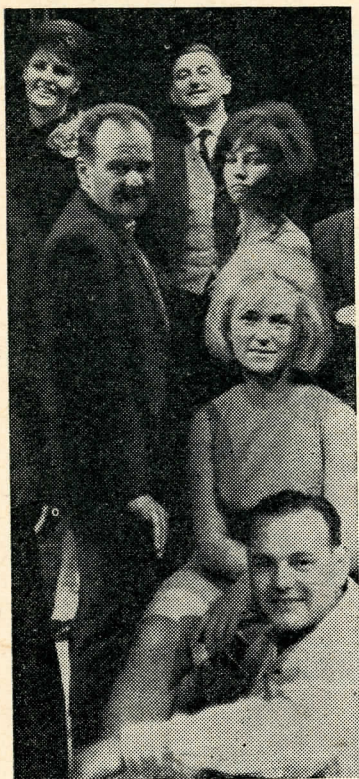
ŘEDITEL: Co máte vlastně na srdci, vážení?

SVĚTLÝ: Moc se nám líbí ti vaši bejčky. Rád bych takové objednal pro jeskyni v Koněprusích.

TMAVÝ: Já bych zase vzal takových dvánáct bejček a no... devět mamutů pro Macochu.

ŘEDITEL: Výborně... Tak zvětšíme závod, abychom to všechno stihli. Josef, udělej náborovou kancelář!

VRÁTNÝ: Prosím... (Chopí se bubnu a vypovídá) Na vědomost se dává, že závod Altamíra přijme další administrativní síly... Ubytování zajištěno na stro-mech, stravování, co si kdo zastřelí. (Od-

chází, jeho bubnování a vyzvolávání se vzdaluje)

ŘEDITEL: Posadte se zatím... Až přijmu další lidi, pohovoříme si konkrétně o vaši zakázce.

JOANKA (*vchází*): Slyšela jsem, přišla jsem — — — jsem Joanka. Jsem — —

ŘEDITEL: Hezká kůže. — A copak dove-
deš?

JOANKA: Umím říkat v mnoha řečech: Bohužel, není tady...

ŘEDITEL: To je obrovské. Budeš mi dě-
lat sekretářku. Sedni si semhle, nohy si
dej tamhle...

(Vřítí se muž s bičem)

ŘIDIČ: Lovu zdar! Prý přijímáte lidi...

ŘEDITEL: Šofér?

ŘIDIČ: Ano, 100 000 kilometrů bez neho-
dy.

ŘEDITEL: A jak jsi to dokázal?

ŠOFÉR: Jezdím se šavlozubým tygrem.
Když je nějaká nehoda, tak stejně nejsou
svědkové...

ŘEDITEL: Přijímám. — Kolik ti to žere?

ŘIDIČ: Pět antilop na sto kilometrů. Ale
chytne si je sám.

ŘEDITEL: Rád slyším. Musíme šetřit. —
Joanko, uvař zatím pánům blín!

JOANKA: Přejete si do konvičky nebo do
šálku?

SVĚTLÝ: Blín? Vždycky do konvičky...

ŘEDITEL: Tak, šofére, ty budeš sedávat
tady. — Neznámý, ustup kousek! Maluj
si kousek dál.

MUŽ (*vejde a obejmě ředitele*): Nazdar,
strejdo!

ŘEDITEL: Jé, Fialovej hrom! Tebe už jsem
neviděl, ty jsi vyrostl...! A co dělá dru-
hej strejda?

MUŽ: Udupal ho slon.

ŘEDITEL: Hezká smrt... to jsem si vždy-
cky přál... A jak se má teta?

MUŽ: Uštkla ji kobra.

ŘEDITEL: Kolikrát?

MUŽ: Šestkrát.

ŘEDITEL: No tak, už to má taky za se-
bou... A jinak doma všechno v pořád-
ku?

MUŽ: Děkuju za optání. Všechno. Jen
bratříčka včera odnesl ptakojestěr.

ŘEDITEL: Aspoň se podívá kluk do světa.
Má to ale někdo štěstí! Co dělá tatínek?

MUŽ: Který?

ŘEDITEL: Promiň, já zapomněl, že je
matriarchát. No, to jsem rád, že jsi přišel
a že mi trochu vypomůžeš. Budeš dě-
lat náměstka.

MUŽ: Ano. — A co to je?

ŘEDITEL: No to budeš dělat moji práci,
ale budeš mít za ni trochu míň. A sedět
budeš tady... Neznámý, posuň se s těmi
malůvkami trochu stranou!

VRÁTNÝ (*vrací se*): Hlásím, že nábor je
skončen. Ostatní mysleli, že verbuju do
války, tak utekli. — Kdepak teď budu
sedět?

ŘEDITEL: Tady... Neznámý, běž si ma-
lovat někam jínám!

NEZNÁMÝ: Ale kam?

ŘEDITEL: Ven!

NEZNÁMÝ: Ale vždyť já jsem jeskynní
malíř...

ŘEDITEL: Náměstku, vysvětlete mu, kam
má jít malovat.

MUŽ: Ano. (*Zdvihá kyj*)

NEZNÁMÝ: Uáááááá... (*Zmizí*)

ŘEDITEL: Už pochopil... Jsem rád, že

jsme se administrativně tak zkonzo-
ldovali a zahajují tímto naši pracovní po-
radu.

REFERENT: Měl bych, prosím, návrh na
další heslo.

ŘEDITEL: Prosím.

REFERENT: „Kdo má na stěně bejčka,
toho osud hejčká!“

(Všichni tleskají)

SVĚTLÝ: Promiňte, ale já bych se rád
úvodem zeptal, kdy nám můžete vydo-
dat ty bejky pro Koněprusy.

TMAVÝ: A já bych se připojil s Macochou.

ŘEDITEL: Ale pánové! Vždyť vidíte, že
jsme v reorganizaci. Zeptejte se v příštím
století. Joanko, poznamenejte pány las-
kavě na příští století, ano?

SVĚTLÝ: Děkuje se za laskavost. Na shle-
danou.

TMAVÝ: V příštím století brnkne. —
Taxi!

ŘEDITEL: No a my to tady teď na pár
let zavřeme a uděláme si výrobní pora-
du někde v Tatrách... Joanka bude spát
se mnou, abych ji měl stále po ruce.

KONFERENCIÉŘI *(zptávají na předscéně)*:
Putujeme staletími...

SVĚTLÝ: A z toho všeho je názorně vi-
dět, proč není Koněpruská jeskyně vy-
malovaná.

TMAVÝ: A proč máme Macochu bez bejč-
ků.

SVĚTLÝ: Je to jen díky rozbujelé admi-
nistrativě v době prvobytně pospolné.

TMAVÝ: Díky protekcionářství v tehdej-
ších jeskyních. Jen si vemte toho pří-
buzného!

SVĚTLÝ: Ano... Hanba pralidem a lido-
opům!

TMAVÝ: A teď? Kam pro kritiku?

SVĚTLÝ: Cirkus Maximus, Nero, gladiá-
toři, atakdále.

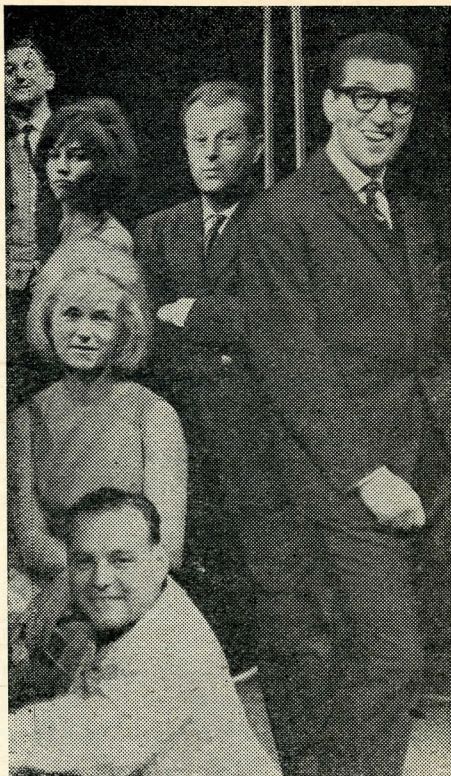
*(Ozve se Pochod gladiátorů. Na scéně
císařská lóže)*

TMAVÝ: Cirkus, to bylo vždycky moje:
šapito, clown, dompteur... Hele, teď
tam vběhnul lev a z druhé strany kroti-
tel. A že nemá bičík a rajtky? Jééé...
A už není krotitel! Já to říkal, krotitel
má mít bičík a rajtky, jinak si lev moc
troufne.

UVADEČ *(zastaví je)*: Vstupenky, pro-
sím...

SVĚTLÝ: My jsme tady jen tak... My
bysme rádi viděli císaře Nera.

UVADEČ: Račte se mnou do cirkus...

Pražské divadlo Rokoko hostovalo na Ber-
liner Festtage se svým zájezdovým pro-
gramem

Tudy, pánové. Kleknout! — Ó, císaři, při-
šli hosté z daleké ciziny.

CÍSAŘ NERO: Vítám vás... Odkud, vzác-
ní hosté?

SVĚTLÝ: Až z daleké Bohemie.

TMAVÝ: Praga caput regni — to máme
na muzeu.

CÍSAŘ NERO: Jistě hezká země. A máte
u vás hodně dětiček?

SVĚTLÝ: Dětiček habaděj...

CÍSAŘ NERO: Romule, poznamenej: Bo-
hemia, hodně dětiček... Do závorky:
akce Neviňátka. — Tak se, pánové, po-
saďte. Teď je přestávka... O přestávce
přijímám vždycky podnětné návrhy, kri-
tiky a zlepšovatele, jestli se chcete po-
dívat...

Darek Vostřel v Trosečnicích

SVĚTLÝ: Rádi. A jak je odměňujete?

CÍSAŘ NERO: Buďte lvům, nebo dostanou plaketu. *(Zatleská)* Přiveďte prvního!

1. VYNÁLEZCE *(vchází)*: Ó, císaři...

CÍSAŘ NERO: Tak copak jsi zač?

1. VYNÁLEZCE: Vynalezl jsem rádio.

CÍSAŘ NERO: Hezké slovo. Rádio... A je to k něčemu dobré?

1. VYNÁLEZCE: Ano. Člověk může sedět doma a ví o všem, co se děje venku.

CÍSAŘ NERO: Třeba může sedět doma v Mauretánii a ví, co se děje v Cirku Maximu?

1. VYNÁLEZCE: Ano, císař je velmi chápavý...

CÍSAŘ NERO: A jak se to dělá?

1. VYNÁLEZCE: Vpusťte laskavě do arény gladiátora a já vám to předvedu.

CÍSAŘ NERO: Zdvihněte brány!
(Zařvání lva — fanfáry)

1. VYNÁLEZCE: Toto je, prosím, mikrofon a já začínám. Vážení a milí Mauretánci doma. Nalézáme se s naším mikrofonem v Cirku Maximu. Do brány z jedné strany vbíhá urostlý gladiátor a z druhé strany neméně urostlý lev. Blíží se k sobě. Podíváme se na hodinky. Právě uběhlo třicet vteřin od zahájení zápasu. Náš pohled patří opět aréně... A kdepak je gladiátor? Aha... Tak: pro sázející v prvním odstavci Lev—Gladiátor, napíšeme si jedničku... — Tak takhle to bude, prosím, nějak vypadat.

CÍSAŘ NERO: A to si myslíte, že tohle budou v Mauretánii poslouchat?

1. VYNÁLEZCE: Nejen to, ale třeba i takové zajímavé přednášky, jako třeba o významu superfosfátů pro blízny rhododendronů.

CÍSAŘ NERO: Hodte ho lvům!

1. VYNÁLEZCE: Já, to se řekne!

(Sluhové přehodí vynálezce přes zábradlí lóže, ozve se zařvání a chroustání lva)

CÍSAŘ NERO: Podívejte, to je zajímavé... to je poprvé, co vidím, že lev žere člověka od nohou... To jsem tedy ještě nikdy neviděl. Úplně zvrácený zvíře. — Dalšího!

MUŽ *(vstoupí)*: Ó, císaři!

CÍSAŘ NERO: Tak povídej! Copak jsi zač? — Tak copak je s tebou, holomku? Proč nemluvíš?

SLUHA: Ó, císaři... Ztratil před vámi leknutím hlas. Je to estrádní zpěvák, který přišel zazpívat.

CÍSAŘ NERO: No, co s tebou, chlapče? Já na nic nepřiřdu než pořád a pořád těm lvům... Tak tedy lvům! *(Hodí ho přes zábradlí)*

MUŽ *(zařve v hrůze árii, která končí za řváním a chroustáním lva)*

CÍSAŘ NERO *(radostně)*: Hele, už ten hlas našel... Jo, umělcům se musí umět správně pomoci! — Další petent!

2. VYNÁLEZCE *(vstoupí)*: Ó, císaři!

CÍSAŘ NERO: Tak povídej... Co to máš za pitominku kolem krku? To se teď nosí?

2. VYNÁLEZCE: To je můj zlepšovací návrh. Toto písmeno S, prosím, když zavěším do veřejných dopravních prostředků, tak cestující pak sami dávají peníze do kasičky a ušetří se tím konduktér a může dělat kontrolora.

CÍSAŘ NERO: Dobrý zlepšovací návrh! Písaři, poznamenej, že přijímám. — Hodte ho lvům! Plaketa pozůstalým! (*Zařvání lva*) Hele, toho taky žere od nohou. Co ten lev dneska blbne... Tak další!

JINÝ MUŽ (*přichází*): Ó, císaři...

CÍSAŘ NERO: Ó, prosím... S čímpak přicházíš?

JINÝ MUŽ: Přicházím, prosím, kritizovat. CÍSAŘ NERO: Výborně! Bravo! — Sluhové, zatleskejte mu... Mám radost. Kritika je správná věc, naprosto prospěšná. Kritice se nikdy nevyhýbám... Bravo! Je to, doufám, kritika mých nepřátel?

JINÝ MUŽ: Ó, císaři... nikoliv... Kritika se týká vaší osoby.

CÍSAŘ NERO (*udíveně*): Ty jsi nervózní... Ty ses přeřekl, vid?

JINÝ MUŽ: Ne, bude to kritika vás!

CÍSAŘ NERO: On je z toho celej popletenej! Poprvé v životě před císařem a tak plácá a neví co... Tak se uklidni!

JINÝ MUŽ: Prosím — — — Smím začít? (*Vytahuje listiny*)

CÍSAŘ NERO: Ty to máš napsané?

JINÝ MUŽ: Ano.

CÍSAŘ NERO: Ukaž! (*Čte si*) Hm... hm... Ne! Jo! No fuj! On se nepřerekl!! Víš co? Já si to doma prostuduji... Děkuju za kritiku... Nechceš se podívat na lvy?

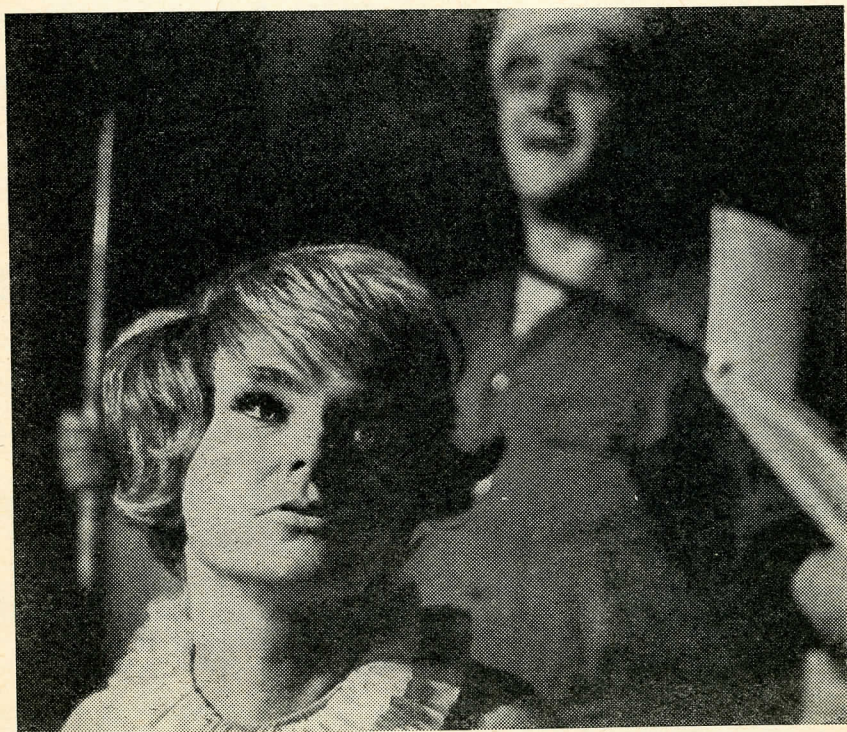
JINÝ MUŽ: Rád...

CÍSAŘ NERO: To se musíš nahnout, abys je víc viděl. Ták... Tak! (*Strčí ho přes zábradlí, ozve se zařvání lva*) On přepadnul. To je směla... Ale, hele! Toho už žere správně od hlavy. To on byl ten lev předtím asi trochu popletenej. — Tak co, milí hosté z ciziny, jak se vám tady líbí? A co tomu všemu říkáte? Nebojte se, jen se otevřeně vyslovte... SVĚTLÝ (*celý vylekaný*): Hezké je to tady... Moc pěkné...

TMAVÝ: A dobře si vedete. Nenalézám poskvrnky... ani klopýtnutíčko... Bravo, císaři!

CÍSAŘ NERO: Děkuji... ale něco by se snad našlo, co by stálo za výtku?

J. Frantová a J. Sašek v komedii Drak je drak. Snímky z pořadů divadla Rokoko dr. jar. Svoboda

SVĚTLÝ: Marně tápám a hledám v mysli...

CÍSAŘ NERO: No! Nějakou maličkost mi vytkněte... Ať se mi lépe spí!

TMAVÝ: Tak jestli dovolíte... Já bych si dovolil... Jsem bezdětný, tak co... Když to vezmem od začátku, jak třeba přišel ten sežraný vynálezce s tím rádiem... To by nemusel být špatný vynález!

CÍSAŘ NERO: Pánové, podívejte... Když to postoupím schvalovací komisi, víte, co zkusí takový vynálezce při projednávání a ověřování svého vynálezu?! To ti lvi jsou pro něho daleko lidštější!

TMAVÝ (*rozhorlí se*): Nezlobte se, pane Nerone. — Ale my vidíme trošku dál, ty vynálezy jednou projdou! Rádio určitě!

CÍSAŘ NERO: Kdy?

TMAVÝ: Tak někdy kolem roku 1920 po Kristu.

CÍSAŘ NERO: No vidíte... Ale spočítejte si jen, kolika generacím jsem zajistil krásný život bez rádia... Aha?

SVĚTLÝ: Prosim, to je rádio. Ale víte, že můžete také takhle lidi připravit třeba no... o parník?!

CÍSAŘ NERO: Co to je?

SVĚTLÝ: Taková loď. Na uhlí.

CÍSAŘ NERO: S plachtama!

SVĚTLÝ: Bez... Jezdí to jen na uhlí, ani kosátku to nemá, ani ráhno, ani stěžeň...

CÍSAŘ NERO (*se chechtá*): Bez stěžeň?! A říkáte, že to jezdí... No vy byste mě rozesmáli! Vy fůristo!

TMAVÝ: A co kdybychom vám řekli o letadle... To bude zase lítat!

CÍSAŘ NERO: Na uhlí?

TMAVÝ: Ne, na benzin.

CÍSAŘ NERO: Jéé, na benzin... Na ten, co se dává do zapalovačů, říkáte, že bude něco lítat?

TMAVÝ: Přesně tak!

CÍSAŘ NERO: Jéé... chacha... No to jsem ještě neslyšel... Hodte je lvům! Takové pitominky povídají a ještě si dovolují kritizovat — lvům!

SVĚTLÝ: Tak to ne... Lvům ne...

TMAVÝ: Tak to my končíme tenhle kabaret.

CÍSAŘ NERO: Hodte je lvům, říkám!

SVĚTLÝ: S těmi lvy dejte pokoj, pane...

(*jmenuje představitele civilním jménem*)
CÍSAŘ NERO: A co vás ti lvi tak popudili? Takový hezký kabaret a najednou kvůli lvům tohle?

SVĚTLÝ: Jsou praví!

TMAVÝ: Strýček Jedlička nám řvát nechtěl, že teď dělá umění... tak Zoo zapůjčila právě lvy.

CÍSAŘ NERO: A já koukal, že ty lidi žrali tak nějak moc naturalisticky... — Ale co teď?

TMAVÝ: Skončit, jak jsme začali. Omluvou...

CÍSAŘ NERO: Moc se omlouvám pozůstalým. Byli to dobří herci.

SVĚTLÝ: Pardon, já bych ještě kritizoval Nerona za jeho laxní poměr k návrhům a vynálezcům! Za omezování kritiky.

TMAVÝ: Tedy hanba mu! — Tak to máme uzavřeno. A teď se závěrem omlouváme.

SVĚTLÝ: Omlouváme se za hudbu, že to mělo daleko do Beethovena...

TMAVÝ: Za text, že to mělo daleko do Lermontova...

REŽISÉR: Za režii, že to mělo daleko do Stanislavského...

CÍSAŘ NERO: Omlouváme se za historii, jestli to omylem řeklo taky něco dnešku.

TMAVÝ: Omlouváme se Zoo, že jsme jim přežrali lvy.

SVĚTLÝ: Pojdte se všichni taky omluvit!

VŠICHNI zpívají závěrečnou píseň

Dosti rychle
TUTTI C

Na mou du-ši, a-ni má-lo to-hle se vás

ne-tý-ka-lo. Co-pak bych měl ří-ci já?

TUTTI C

Tohle všechno by-lo vče-ra, dneska pře-ce

není Ne-ra, ne-ní a - ni Pli - ni - a.

Nehle - dejte ve všem hnidy, kdo by stavěl

py-ra - mi-dy ve dva - cá - tém sto - le - tí...

Ví-me pře-ce, vy-ná - lez-ce, kdo ne - chá-pe,

že se tresce, zú-řa - du že vy - le - tí.

Pě-je-me - li ted' o - mluvně, dá-me vám ta - ky

ra - du, ať každý už co ne - mluvně

má ce-du - lič-ku vza-du: Ne - do - tý - ka -

ti se! Jinak ovšem a - ni má - lo ni - ko - ho se

ne-tý - ka - lo to, co se ho dotklo snad. Že jsme

Češi, a to těší, odpusť-me si to, co jsme si,

ať mů - žem jít klid - ně spát ...

R o H

Z výstavy L. Stěpána

Oprava. V repertoárovém sborníku *Humorem a satirou*, který vydalo v roce 1963 nakladatelství Orbis, došlo k dvěma chybám v jménech autorů. U scénky *Před manželstvím*, kterou napsal Mihály Gero, byl omylem uveden jako autor Tibor Róna. U scénky *Schematická schůze* bylo autorovo jméno zkomoleno, místo Emőd Erdődi má být správně uvedeno Emőd Erdély. Žádáme čtenáře této knížky, dnes už rozebrané, aby si tyto chyby laskavě opravili. Upozornila nás na ně agentura zastupující zájmy maďarských spisovatelů a rádi bychom toto nedopatření napravili alespoň touto cestou.

Nakladatelství Orbis

SPADANÉ LISTÍ (LES FEUILLES MORTES)

Hudba: Joseph Kosma / Text: Jacques Prévert

Český překlad: Vladimír Merhaut

Volně *mp* Emi Emi7 F#7 Ami6 H7 Emi

Jak rád bych s tebou si za-vzpomí-nal na krásné dny, které o-dešly v dál,

Hmi6 E7 Ami Ami6 F#7 H7 Emi

ve dvou se krásnějším život nám zdál, i slunce pa-prsek více nás hřál. Spada-né listí už

Emi7 F#7 Ami6 H7 Emi Dmi6 E7 Ami

pokrylo zem a vzpomín-ka vrací se k nám, spa-da-né listí už pokry-lo zem,

Ami6 F#7 H7 Emi Emi7 F#7 H7 Emi D7

lásko i výčitka stává se snem a se-verák jitří ho jen, když žitím už samot-ni

G Ami Emi C7 H7 Refr. *mp*

jdem. Však je-dinou vzpomínku mám, tvo-ji pí-seň, již dobře znám. Ta pí-seň

Ami7 D7 Gmaj7 C Ami6 F#7 Emi

tvá mně připo-mí - ná můj šťastný smích a lásku tvou, ikdyž jsem

Ami7 D7 Gmaj7 C Ami6 H7 Emi

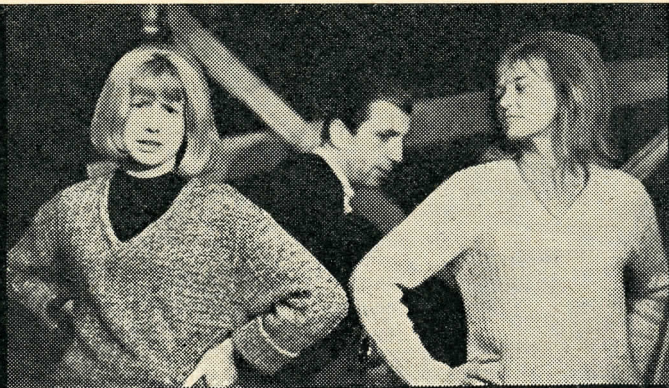
sám, ne-za-po-mí - nám, že byl jsem tvým, tys by-la mou. A-le

H7 Emi D7 G

vži-vo-tě tak už bý - vá, musíš se vzdát všech lásky chvil, a jen

Ddim Emi A7 Ami7 H7 1. Emi 2. Emi

mořská vlna sto-py smý-vá těch dvou, jež osud rozdvo-jil. Ta pí-sen jil.

**Docela malé
divadlo z Litvínova,
které umělecky vede
Miroslav Kovářík,
má pětileté výročí.
Poslední premiérou
je pořad
To bolí být
zavražděná**

DEN JE KRÁSNÝ

Buffo serenáda — parodie z filmového muzikálu
Starcí na chmelu

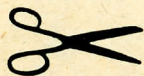
Hudba: Jiří Bažant, Jiří Malásek, Vlastimil Hála

Text: Vratislav Blažek

Medium tempo

Den je krás- ný, den je krás- ný, den je krás- ný
krás- ná, noc je krás- ná, noc je krás- ná
ste - bou. Když dva se rá-di ma-jí, i
ste - bou. Když dva jsou jako jeden, tu
v lednu je jak v máji, i v lednu je jak v máji stebou,
v máj se změ- ní leden, tu v máj se změ - ní leden stebou,
stebou, stebou, stebou. Noc je krás - ný, svět je
stebou, stebou, stebou. Svět je krás - ný, svět je
krás- ný, svět je krás - ný ste - bou.

© PANTON, Praha—Bratislava 1964

... Z PLAMENE

VAUVERNARGUES

Pohrdáme mnoha věcmi, abychom nemusili pohrdat sami sebou.

CHAMFORT

Některé věci je lehčí uzákonit než ospravedlnit.

Kdo chce mít úspěch, musí být ochoten dát se poučovat o mnoha věcech, které zná,
od lidí, kteří je neznají.

Za velkých příležitostí se lidé ukazují, jací být chtějí, za malých, jací jsou.

RIVAROL

Na názory je třeba útočit názory, po myšlenkách se nestřílí.

Pro fantazii se nedá dělat zákoník.

Kniha, která potřebuje podporu, padne.

BERNARD BERENSON

Omyl je neplodnější věc na světě, jenže aby přinesl plody, musí napřed zmizet.

(Přeložila Alena Hartmanová)

Věra Sitařová

* * *

sílu lidského života
nelze změřit
neboť je vektorem snažení

rozložme si jej na jednotlivé složky

horizontální složku skutečnosti
vertikální složku iluzí

doplňme na obdélník
a úhlopříčka
nám dává
výslednou sílu

ale pozor
to není zlatá střední cesta

Jam-session s Františkem Gellnerem

Prstem Ój Prstíčkem bělokamennou touhu
doubají rajcovně bujaří bohatýři
Den zašel za Petřín kde upadl do dluhů
Madóna šišlala A byli na ni štyři

CO DÁME NÁRODŮM (v podpisech
kašlou křížky)
Promiňte laskavě — nebyl ten Šejkspír žid?

Glóryja Pánové Glóryja Bílé myšky
A vzadu v lokále tichounce budem pít

Na nebi frigidní Venuše hledá práci
Krev zlevnila jak hlad A ti co plavali v ní
na housle z holubic rozverrně začli hrrát

Když doba žádá to i hnůj prý vykrvácí
Má lásko dubnová hle „prvosenky pívni“
a jejich vadnutí Nebudem spolu spát

Vážený čtenáři.

Spolehlivou dodávku tohoto časopisu vám zaručuje jen předplatné. Odpadnou vám starosti s obstaráváním jednotlivých čísel. Časopis vám bude pravidelně doručovat Poštovní novinová služba.

Předplatné cenu časopisu nezvyšuje.

Pro usnadnění připojujeme formulář objednávky. Po vyplnění vhod'te tento lístek do poštovní schránky. Touto cestou můžete si objednat i druhý náš časopis, Amatérskou scénu.

Redakce

repertoár malé scény

Ročník II, prosinec 1964 — Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p., Praha 2, Vinohradská 46 — Redakce: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Jaroslav Vedral — Redakční kruh: Jiří Bílý, Lubomír Dorůžka, Pavel Fiala, Vladimír Fux, Miloš Hercík, Jiří Chlíbec, Vladimír Justl, Miroslav Kovářík, Vladislav Stanovský, Josef Skvorecký, Ivan Verner, Jan Votruba, Ivan Vyskočil — Grafická úprava Miloslav Fulín — tohoto čísla Valdemar Ungermann.

Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 221054 — Tiskne Knihtisk, n. p., provozovna 2, Praha 2, Slezská 13 — Rozšiřuje Poštovní novinová služba, informace o předplatném podává a objednávky přijímá každá pošta i doručovatel; objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku, odd. vývozu tisku, Praha 1, Jindřišská ul. 14 — Vychází jednou měsíčně, cena jednotlivého výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo mělo redakční uzávěrku 12. listopadu 1964. F-14*42102

© Nakladatelství Orbis, n. p., 1964

Holandská zpěvačka Rita Reys. Foto Tůma

OBJEDNÁVKA

Dodávejte počínaje č.

časopis

na adresu:

okres

podpis

Poštovné
zaplatí
příjemce

PNS-Ú,
propagační
oddělení

Jindřišská 14,
PRAHA 1

GINA

Twist z televizních Písniček na zítřka

Hudba i text: Josef Zíma

Tempo di twist

Gi-na, je - je, gi, a gi, a gi gi gi gi gi gi Gi-na, ó - ó,
Gi-na, je - je, já to vím, že tohle není zrovna české jméno, ó - ó,
ji, a ji, a ji jiji jiji jiji ji jina jme - na ji doma
snad bych jí měl přece jenom říkat Magda-le-no, svě-ti-ce
da-va-jí, já však po-tají ji ří, a ří, a říkat budu vždycky jenom
z Jižní u-li-ce, jenomže já, já, já, já Ginu mám rád.
Magda-le-na chodí do školy, Gina dá pusku bez ptaní, Magdalena pí-še ú-koly,
Gi-ně spad' měsíc do dlaní, Magda-le-na doma u-klízí, Gi-na zná twist a madison,
Mag-da-le-na ká-vu na-bízí a Gi-na, la la la la la lá, ó!
CODA já, já, já, - já Ginu mám rád, ó, ó, já, já, já,
- já Gi-nu mám rád! Gi-na, je, je, je!

© Státní hudební vydavatelství, 1964

Snímky na obálce: Na I. straně brněnská zpěvačka Helena Blehárová (foto J. Čulka); na II. straně černošský zpěvák Baby Douglas (foto V. Tůma); na IV. straně fotomontáž Miroslava Tůmy z pořadu pražského Paravanu TĚPICK, SHAKESPEARE

